“ கற்றோர்க டாமுகப்பர் கல்விதனி லாசையுள்ளோர்
பெற்றோ மெனவுகந்து பின்புகற்பர்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாவிகழில் வந்ததென்னெஞ் சேயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு.”

விவேக சிந்தாமணி.

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

புத்தகம். 1. 1892ஆம் நவம்பர்மீ. இலக்கம். 7.

நடுவேனிற்கனாவு.

இரண்டாம் அங்கம்.

1-வது இடம். ஆதேன்ஸ் அருகிலுள்ள காடு.

[எதிரெதிரே ஒரு புறத்திலிருந்து கந்தருவப்பெண்ணும் ஒருபுறத்திலிருந்து பக் என்னும் விகடக்குறளியும் வருதல்.]

பக்.— ஏ, மாயாரூபிணீ யெங்கேசுற்றித்திரிகின்றாய்?

கந்தர்வப்பெண்.—குன்றகத்திலும்,பள்ளத்திலும், முள்ளிலும், செடியிலும், தோட்டத்திற்காரவனத்திலும், முற்றத்துவெளியிலும், நீரிலும், நெருப்பிலும், எங்குந்திரிந்து சந்திரனிலும்வேகமாய்ச் சுழன்று வருகிறேன்; என் கந்தர்வ அரசிக்குப் பணிசெய்து அவள் வட்டமாய் நடனமிடும், பசும்புல் நிலத்தைப் பனியால் நனைத்துவருகிறேன். இப்பொழுது நான் பனிநீர்த்துளிகளைத்தேடி, அவற்றைப்புஷ்ப இதழ்களின் நுனியில் நன்முத்துக்குழையென ஊசலாடச் செய்யப் போகவேண்டும். நான் போய் வருவேன், ஜடப்பேயே; நம்மரசி தன்பரிவாரங்களுடன் இங்கு விரைவில் வரப்போகிறாள்.

பக்.—நம்மரசர் இங்கு இன்றிரவில் தம் களிக்கூத்தாட வருகிறார். அரசி அவர் கண்ணிற்படாம லிருந்தால நலமா யிருக்கும்; ஓபரான்* அவள்மேற் கோபமூண்டிருக்கிறார். இந்துதேசத் தரசனிடத்திலிருந்து யாருமறியாமற் கொண்டுவரப்பட்டு இப்பொழுது அவளுடையபணிவிடையிலிருக்கும்அழகுள்ள சிறுவனை நமது அரசன் தன் பரிவாரத்துள் ஒருவனாகச்செய்து கொள்ளக்கேட்க, அவள் கொடுக்கவில்லை. ஆதலின், இப்பொழுது அவர்கள் சந்தித்தால் அவர்களுக்குள் சண்டையுண்டாகும்.

கந்தர்வப்பெண்.—உன்னுடையாளம் எனக்குச் செவ்வையாய்த்தெரியவில்லை. ‘நற்றோழன் ராபின்’ என்று சொல்லப்பட்ட புரளித்தனமுள்ளகுள்ளப்பேய் நீதானோ? கிராமத்துப்பெண்களைப் பயமுறுத்துவதும், அவர் கடையும் தயிரினின்றும் ஆடையை விழுங்குவதும், இரா வழிச்செல்வோரை வழிதப்பச்செய்து அவர் படும் சங்கடத்தைக்கண்டு நகைப்பதும் உன்னுடைய தொழிலன்றோ?

பக்.—நீ சொல்வது மெய்யே; இரவில் அப்படி உற்சாகமாய்த் திரிபவன் நானே. ஓபரானிடத்து ஹாஸ்யகாரன் போலிருந்துவருகிறேன். சிலவேளை பெண் குதிரைபோற் கனைப்பேன்; அப்பொழுது கொள்ளுத்தின்று கொழுத்திருக்கும் அவருடையகுதிரை அக்குரலைக்கேட்டு மயங்கி நாற்புறத்தும் பார்க்கும், அவர்கண்டு மனங்கொள்ளாது நகைப்பார். ஊர்களில், சிலவேளை பிராயஞ்சென்ற கிழவிமார் மிக இரசமாய்க்கதை சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், என்னை முக்காலி யென்றெண்ணி அதிலிருக்கத் தொடங்குவார்; உடனே அம்மம்ம வென்று அலறித் திடீரென்று விழுந்து இருமுவார்; அப்பொழுது அங்கிருப்பவர் சிரித்துச்சிரித்துவயிறு புண்ணாவர். கந்தர்வப்பெண்ணே, தூரத்துப் போ; ஓபரான் இங்கு வருகிறார்.

* கந்தர்வ அரசன்; கந்தர்வ அரசியின் பெயர் ‘டிடேனியா’. சென்ற சஞ்சிகையில் ‘பாத்திர விளக்கம்’ பார்க்க.

கந்தர்வப்பெண்.—என் தலைவியும் இங்குவருகிருள்; ஐயோ! அவள், அரசன் கண்ணிற்படாதிருக்கவேண்டுமே.

[ஒரு புறத்தினின்று ஓபரான் தன் பரிவாரத்தோடும், மற்றைப்புறத்தினின்று டிடேனியா தன் பரிவாரத்தோடும்-வருதல்.]

ஓபரான்.—செருக்குள்ள டிடேனியா, நாம் இங்கிலவில் எதிர்ப்படல் நன்றன்று.

டிடேனியா.—ஆ! அதுயார்? பொருமைநிறைந்த ஓபரானே? கந்தர்வப்பெண்காள் இவ்விடம் விட்டுப் போவோம். இவன் கூட்டத்திலேயே இருப்பதில்லை யென்று யான் பிரதிக்கினை செய்திருக்கிறேன்.

ஓபரான்.—ஓ! நெறிபற்றவளே, சற்றுநில். நான் உன் நாய்கனன்ருே?

டிடேனியா.—அங்ஙனமாயின், யான் உன் நாயகியாயிருக்க வேண்டுமே. நீ, கந்தர்வலோகத்தைவிட்டு திருட்டுத்தனமாய்க் 'காரின்' என்ற இடையன் வடிவெடுத்து, மகா காமுகியாகிய 'பில்லிடா' என்னும் இடைச்சியைத் தொடர்ந்து, அவளுப்கு வைக்கோற் புல்லாங்குழலால், பகல் முழுவதும் இனிய கீதம் வாசித்துக்கொண்டிருந்ததை யானறியேனோ? நெடுந்தூரத்துள்ள இந்து தேசத்திலிருந்து இங்கெங்குவந்தாய்? உன் காதலியாகிய 'ஹிப்பாலிடா' என்னும்வன்போர்வீரத்தலைவி'தீஸியுஸ்ஸோடு' மணம்புரிவதைக் கண்டு களிக்க வந்தாயோ?

ஓபரான்.—வெட்கமில்லையோ, டிடேனியா? உனக்குத்'தீஸியுஸ்ஸின்'மேலுள்ளகாதலை யான் அறியாதவனென்றெண்ணி'ஹிப்பாலிடாவுக்கு' என்னிடத்திலுள்ள மதிப்பைப் பற்றி இவ்வாறு பேசுவது என்ன துணிவு!

டிடேனியா.—பொருமையாற் பொய்க் குற்றமேற்றுகிருய். சென்ற வஸந்தகாலம்முதல் நாம் சந்திக்கு மிடமெல்லாம் என்னேடு கலகஞ் செய்து வருகிருய்; நமது பாட்டு ஆட்டங்களில் சந்தோஷத்தைக் குறைத்து விரஸமுண்டாக்குகிருய். இப்போராட்டத்தினல், காற்று ஒலிப்பதற்குத் தக்கபடி நாம் வட்டமாய் ஆடிப்பாடுவது இப்பொழுது ஒழிந்தது. இதற்குப் பிரதி செய்யவேண்டி, அக்காற்று, கடலினின்றும் நஞ்

சுள்ளபனிப்பட களெல்லாம் அகந்தை மிகுந்து
அங்குள்ள ஆறு டி, ஊரை வெள்ளக்காடாக்
கரைபுரண்டோ எருதுநுகத்தை இழுத்தது வீ
கின. அதனல், ர் உழைத்தது பலியாதுபோயி
ஞ்பிற்று; உழவ திர்வாங்காது அழுகிற்று;வெள்
ற்று;பசும்பயிர் க இருக்கும் புலங்களிலுள்ள ஆடு
ளத்தில் மூழ்கி டகளெல்லாம் வெறும் பட்டிக
மாடுகளின் பட்டி; கோமாரியால் இறந்தவற்றின்
ளாய் நிற்கின்றன காக்கைகள் கொழுத்தன. ப
பிணவிருந்துண் இளைஞரின் விளையாட்டுக்கள்
சும்புற்றரையில் பாழுது மானுஷ அநித்தியர்க
ஒழிந்தன; இப் கமேயில்லாது எந்நாளும் மாரி
ளுக்குக் காலபே விட்டன. இரவில்பாட்டுக்கீத
க்காலம்போலாய் இன்னும், நம் இப்பிணக்கின்
ங்கள் ஒழிந்தன. ற்ற இறக்கங்களுக்கு அதிகாரி
நிமித்தம் கடலே கோபத்தால் வெளுத்துச்,சல
யாகிய சந்திரன், ல் முதலிய நோயால் வாயுவை
தோஷம், இருமகின்றது. பருவங்கள் தாறுமா
ஙனைத்து நிறைக் அதிக பற்கைகள் மாறிவருகின்
ருய் அவ்வவற்றி வருகினது இன்னபருவமென்
றன. உலகத்தா கிருர்கள். இத்தனை கெ
று அறியாமல் தி பிணக்கால் விளைந்தன;
டுதிகளும் நம்மு டம் நாமே.
அவற்றிற்குப் பி கடுதிகளை மாற்ற எண்ணங்

ஓபரான்.—இ டாயின் அதற்கு மருந்து உன்
கொண்டிருப்பா உள்ளது. டிடேனியா ஓபரா
ணிடத்திலேயே த்து நிற்கிருள்? நான் உன்னி
னேடு என் எதி வது 'குழந்தைக்குக் குழந்தை
டத்து வேண்டு காண்டு வரப்பட்டிருக்கிற. சிறு
யாக மாற்றிக்கெ ம் விட்டுவிடு' என்பதுதானே.
வனை என் வசப அதைப்பற்றிய கவலையை ஒழி

டிடேனியா.— தர்வ லோகத்தையே கொடுத்
த்துவிடு. இக்கா ந்தையைக்கொடேன். என்னை
தாலும் அக்குழ அவன்தாய் அவனைப்பெற்று
ஆராதித்து வந்த ளுக்காக நான்அவனைவளர்த்து
இறந்ததால்,அவ வள் பொருட்டேனும் யான்
வருகிறேன்; அ னை விட்டுப் பிரியேன்.
ஒருநாளும் அவ 5

ஓபரான்.—நீ, இன்னும் எதுவரையில் இக்
காட்டிலிருப்பா ?

டிடேனியா.— ஒருவேளை தீஸியுஸ்ஸின் கலி
யாணம் முடியும் வரையில்.. இங்கிலவில் என்

ஞேடு ஆடிக்களிக்க விருப்ப மிருக்கு மாயின் என்னுடன் வரலாம்; அன்றேல் என்னை விலக்கிவிடு; நீ இருக்கு மிடத்தை இனி ஒரு பொழுதும் நண்ணேன்.

ஓபரான்.—அச்சிறுவனைக்கொடு, உன்னேடு வருவேன்.

டிடேனியா.—உன் கந்தர்வ இராஜ்யத்தைக் கொடுத்தாலுமில்லை. கந்தர்வப்பெண்காள், இவ்விடம்விட்டுப்போவோம். நானிங்கு இனி நொடிப்பொழு திருப்பினும் எங்களுக்குள் போருண்டாம். (டிடேனியா பரிவாரங்களோடு போதல்.)

ஓபரான்.—நல்லது, போ; இவ்விணங்காமைக்கு நீ இச்சோலையை விட்டுப்போகுமுன் உன்னைத் தண்டியாதிரேன். என் சாதுப் பக்கே, இங்குவா; ஒருகாலத்து, நான், கடலையடுத்த ஓர் கோடிக்கரையில் இருக்கும்பொழுது, அங்கு ஒரு நீரரமகள் பாடிய இன்னிசைக்குக் கடலும் மரியாதைகாட்டித் தன்னேசைஅடங்கியதும், இவ்விசைகேட்கச், சில நக்ஷத்திரங்கள் வானத்தினின்றும் உதிர்ந்து தலைவிரி கோலமாய் ஓடிவந்ததும் உன்ஞாபகத்திருக்குமே.

பக்.—ஆம், என் ஞாபகத்திருக்கின்றன.

ஓபரான்.—அதேகாலத்தில்—நீ பார்த்திருக்கமாட்டாய்—பூமிக்கும் சந்திரனுக்குமிடையே ஆகாயமார்க்கத்தில் மன்மதன் ஆயுதபாணியாய்ப் பறந்து சென்றதைக் கண்டேன். அவன் குடதிசையில் அரசாட்சிசெய்து வரும் அழகுள்ள ஒரு கன்னியை இலக்கு வைத்து, எத்தனையோ ஆயிரம்பேர்களின் இருதயத்தைத் துளைப்பதாகிய ஒரு நேசச்சுடுகணையைத் தன் வில்லினின்றும் விடுத்தான். அவ்வரசி கற்பினுக்குமரசியாதலின், அக்கணை அவளிடத்துத் தன் வலியிழந்து சென்றது. அவளும் தன் கன்னிநிலைமை கலங்குருது நின்ருள். அப்பொழுது அக்கணை விழுந்த இடத்தைக் குறிப்பாய்ப்பார்த்தேன்; மேற்றிசையிலுள்ள ஒருசிறு புஷ்பத்தின்மீது விழ்ந்தது; பால்போல் வெளுத்திருந்த அப்புஷ்பம் புண்பட்டுச் செந்நிறமாயிற்று; கன்னியர்கள் அதனை 'மனேரஞ்சிதமலர்' என்பார்கள். அதைநான் உனக்கு ஒருகாலத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். அதின் இரசத்தை உறங்குபவர்கள் கண்ணில் தடவ, அவர் உறக்கம்நீங்கி எந்தப்பிராணியின் முகத்து விழிக்கிருர்களோ, அந்தப் பிராணியின்மேல், காமப்பித்துக் கொண்டவராவர். இப்புஷ்பத்தை விரைவிற் கொண்டுவா. திமிங்கிலம் கடலில் மூன்று நாழிகை வழித்தூரம் நீந்துவதற்குள் வரவேண்டும்.

பக்.—நான் இரண்டு நாழிகையில் பூமியை ஓர் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வருவேன், (பக்-போதல்.)

ஓபரான்.—இந்த இரசத்தைப்பெற்று, 'டிடேனியா' உறங்கும் சமயம் பார்த்து அவள் கண்களிற் பிழிவேன். அவள் உறக்க முணர்ந்து காணும்பொருள் சிங்கமோ, கரடியோ, ஓநாயோ, ரிஷபமோ, குரங்கோ, வாலில்லா வானரமோ, எதுவாயிருப்பினும் அவள் அதன்மேல் ஆசைகொண்டலையக் கடவள். அவளிடத்துள்ள சிறுவனை என்வசப்படுத்தினலன்றி இதற்கு மாற்றை உபயோகியேன். இங்குயாரோ வருகிருர்கள், யான் அருபியாயிருந்து அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்பேன்.

[டெமிட்ரியஸ்ஸும் அவனைத்தொடர்ந்து ஹெலனவும் - வருதல்.]

டேமிட்ரியஸ்.—நான் உன்னை நேசிக்கவில்லை, நீ என்னைத்தொடராதே. சீருள்ள ஹெர்ம்யா எங்கே? லைஸாண்டர் எங்கே? அவள் என்னைக் கொல்லுகிருள், நான் அவனைக் கொல்வேன். அவர்கள் இக்காட்டுக்கு ஓடிவந்தார்கள் என்ருயே; இங்கு என் ஹெர்ம்யாவைக் காணுமம. பைத்தியங் கொண்டேனே! நீ என்னை விட்டகன் தொலைந்து போவாயாக. இனி என்ன போக
வாராதே. பாதை
போக

ஹெலனு.—ஏ, வன்னெஞ்சுள்ள காந்
லே, நீ இரும்பை இழுக்காது உருக்கை
உறுதியுள்ள என் இருதயத்தை இழுக்லும் வித்
நீ என்னை இழுக்கும் வன்மையை நும் புளக்
யின், யான் உன்னைத் தொடரும் முயற்சிய
ஒழிவேன். ார்கள். இங்கி

டேமிட்ரியஸ்.—உன்னை வசப் திர சிரோமண..
கிறேனே? உன்னை இனியவள் புவானவர் (Lord
உன்மேல் மனமில்லை யென்று மூதுரை மொழிந்
க்க என்னுலாகாதென்றும் ; பூர்த்திப்படுத்தும்,
வெளிப்படையாய்ச் சொம், எழுத்து கருர்ப்ப

ஹெலனு.—அதற்காகவே உன்னை நான் அதி
கமாய் நேசிக்கின்றேன். டெமிட்ரியஸ், நான்
உன்னுடைய நாய், அடிக்க அடிக்க அதிக நே
சம் பாராட்டுவேன். என்னை நீ உ[illegible]நாய்க்குட்டி
போல் நடத்து. திட்டு, [illegible], அசட்டை
பண்ணு, துரத்து, உன்னைத்தொடர்ந்து வரும்
படி மாத்திரம் எனக்கு அநுமதிகொடு, அது
போதும். நாயினும் கடையான பதவி உன்னி
டத்துண்டெனின் அதுவும் எனக்குப் பெரும்
பதவியே யாம்.

டெமிட்ரியஸ்.—என் என் எரிச்சலை மூட்டுகி
ருய் ? உன்னைப்பார்க்கும் பொழுது எனக்கு
நோயுண்டாகிறது.

ஹெலனு.—உன்னைப்பாராத பொழுது என
க்கு நோயுண்டாகிறது.

டெமிட்ரியஸ்.—உன் அடக்கத்திற்கு இது பெ
ருங்குறை வன்றோ? ஊரைவிட்டு, இருட்டுவே
ளையில், தனியிடத்தில், தன்மேல் நேசமில்லா
தவனை நம்பிக் கற்புள்ளகன்னியர் வரலாமோ?

ஹெலனு.—உன் நற்குணமே எனக்குப் பெ
ருங்காப்பு; உன் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது
எனக்கு இருட்டுண்டோ? நீயே எனக்கு எல்
லாப் பொருளாயு மிருக்கும்பொழுது இக்காட்
டில் உலகமுழுவதும் என்னுடன் உளதன்றோ?
உலகுளோர் யாவரும் இங்கிருந்து என்னைப்
பார்க்கையில் என்னைத் தனியே இருப்பவள்
என்னலாமோ?

மன டெமிட்ரியஸ்.—உன்னைத் துஷ்டமிருகங்களு
ஒபர. வசமாக்கி நான் காட்டில் ஓடி மறைந்து
உனக்குதன்.
அறியாதலனு.—கொடிய மிருகத்துக்கும் உன்ன
என்னிட நெஞ்சழுத்தமிராது. நீ அப்படி ஓடுவா
பேசுவது ண்டைவழக்கம் தலைகிழாய், கொடிய
பிடிக்கச் சாதுப்பெண்மான் அதன்
டிடேனியா வது போலாம். மனவலியுள்ள
மேற்றுகிருய். ட, அவனைத்தொடர்ந்து செல்ல
சந்திக்கு மிட ண்மகள் ஓடும் ஓட்டம் வீணே
ய்து வருகிருய்;
சந்தோஷத்தைக் உன்பேச்சைக் கேட்டுக்கொ
கிருய். இப்போராட
தற்குத் தக்கபடி நா ன். நான் போகிறேன்; என்
வது இப்பொழுது ஒ ல் இக்காட்டில் உன்க்கு.
செய்யவேண்டி, அக்க

நான் தீங்கொன்றுஞ் செய்யே னென்றெண்
ணுதே.

ஹெலனு.—ஊருக்கு உள்ளிலும், வெளியி
லும், கோயிலிலும், எங்குமே நீ எனக்குத் தீங்
கிழைக்கின்ருய். நீ என்னிடத்துக்காட்டுங்கொ
டுமை பெண்பாலோர்க்கே பெருங்குறைவாயி
ருக்கின்றது. (டெமிட்ரியஸ்-போதல்.) உன்னைத்
தொடர்ந்து செல்வேன். நான் நேசிக்கும் உன்
கரங்களிற் கிடந்து என்னுயிரை விடுவதால்
என் நரகானுபவத்தைச் சுவர்க்கானுபவமாக்கிக்
கொள்வேன். (ஹெலனு-போதல்.)

ஒபரான்.—ஏ, வனதேவதையே உனக்கு
நன்மை யுண்டாவதாக. அவன் இச்சோலையை
விட்டுப்போகுமுன் நீ ஓட்டங்காட்டவும் அவ
ன் உன் நேசத்தை நாடி உன் பின் அலையவுஞ்
செய்வேன்.

[பக்-திரும்பி வருதல்.]

ஏ, ஓடித்திரிவோனே, உன்வரவு நல்வரவாக.
புஷ்பத்தைக் கொண்டுவந்தாயோ?

பக்.—கொண்டுவந்தேன், இதோஇருக்கிறது.

ஒபரான்—என்னிடத்திற்கொடு. சோலையின்
இடையேயுள்ள புஷ்பவிதானம் பெற்றமேடை
யொன்றறிவேன். அதன்மேல் புஷ்பசயனத்
தில் டிடேனியா இரவிற் சிலவேளை, பரிவாரங்
கள் ஆடிப்பாடித் தாராட்டப்பெற்று உறங்கு
வாள்; அப்பொழுது அவள் கண்களில் இப்பு
ஷ்பரசத்தைத் தடவி எண்ணுதன வெல்லாம்
எண்ணும்படி அவளை மயக்கங்கொள்ளச் செய்
வேன். மற்றும் ஒன்று உளது: ஆதென்ஸ் நக
ரத்தாளாகிய ஒரு குலமாது தன்னைவெறுக்கும்
ஒருவாலிபன்மேல் ஆசைகொண் டிருக்கிருள்.
ஆதலின், நீ இவற்றிற் சில புஷ்பங்களைக் கொ
ண்டுபோய் இக்காட்டில் அவர்களைத்தேடி, அவ்
வாலிபனைக்கண்டு, அவன் கண்களில் இப்புஷ்ப
ரசத்தைப்பிழிந்து, அவன் உறக்க முணர்கை
யில், அவள் முகத்தில் விழிக்கும்படிக்கும், அப்
படிவிழிக்கும் பொழுது அவளுக்கு அவன்மே
லுள்ள காதலைக் காட்டிலும் அவனுக்கு அவள்
மேல் அதிகக்காதல் உண்டாகும் படிக்கும்
செய்யல்வேண்டும். உடையால் அவ்வாதெ
ன்ஸ் நகரத்தானை நீ அடையாளங் கண்டு

கொள்வாய். இதைச்செய்து, முதற்கோழிகூவு முன் இவ்விடம் வந்துசேர்.

பக்.—யோசிக்கவேண்டாம், என்னுண்டவனே; இவ்விடத்தூழியன், அப்படியே செய்து வருவேன். (ஓபரானும், பக்கும்-போதல்.)

2-ம் இடம். காட்டின் வேறேநு பாகம்.

[டிடேனியா-தன் பரிவாரத்தோடு வருதல்.]

டிடேனியா.— வாருங்கள், கந்தர்வப்பெண்
காள், வளைந்து குதித்துப்பாடுங்கள் ங் இருக்கஸ்
தூரி 'ரோஜா' அரும்பிலுள்ளன்னை இப்பொழு
குங்கள்; சிலர் வெளவாலை ஓீறல், இறப்பேன்.
கத்தும் ஆந்தையைத் தூரத்
உறக்கம் வரும்படி இனியகாற்றிற்று.
நான் படுத்துக்கொள்ளுகிறேமி அய்யர், பி. ஏ.
கள் காரியத்தைப் பார்க்கலா
ிப்பு.*

[கந்தர்விகள் பாடுகிற

1. புள்ளிகளும் நாப்பிளவும் பொஇரு பொருளிலும்
முள்ளிசையும் பன்றியே மூலைது. கல்விப்பொரு
2. பல்லியே விரியனே பாதகங்கபோல வெள்ளங்
மெல்லியலெம் மரசிபால் மேப்பில்வேகாததும்
3. இரவுபா டுங்குருகே* யின்பாவல்செய்யவேண்
சரசமாய்த் தாலேலோ தாலேவப்படாததும், வி
4. மந்திரமுந் தந்திரமும் வசியமுடயின்றி வழங்கி
தெந்தலைவி குணவதிமுன் னேவதன்றி குறைவு
5. நூனூற்குஞ் சிலம்பியே நூலிய பிணிக்குமருந்
நீநீள முறுகாலை நீட்டியினி நழவுகோல் வரை
6. பாடவரும் வண்டேயிப் பாடும் ஓர் வழியுமா
நீடமே நத்தினமே கேடொன்கையாரும் கல்வி
7. ப்ாலேவந் திசையிரவிற் பாடுண்டும். கல்வி அ
தாலேலோ தாலேலோ தாலேப வழிவகைகள்
ஓர் முக்கியு சாத

ஒரு கந்தர்வப்பேண்.— இ
லாம் ஒழுங்காயின; இனிப்பேனும் விஷயங்கள்,
மார்த்திரம் தூரத்துக் காவலாதிகரமான வைக
டும். (கந்தர்வப்பெண்கள் போ. கீர்த்திபெற்ற
உறங்குதல்.) மான ஒரு சித்தி

['ஓபரான்' வந்து புஷ்பத்தில் ஸாக்ரற்றீஸ்
'டிடேனியா'வின் கண்ணியைபார் தமக்குமுன்

ஓபரான்.—நீ உறக்கமுணா ஒரு புஸ்தகத்
உன் மெய்க்காதலெனக் கருப்பின்னுலே பட்

---

* குருகு=பக்ஷி

க்கும் உபந்யாச ஏற்பாடு
சாராம்சம்.

டாகு மாசையால் மெலிந்து தவிப்பாயாக. சிறுத்தையோ. காட்டுப்பூனையோ, கரடியோ, சிவிங்கியோ, முள்ளம் பன்றியோ, நீஉறக்கம் விழித்துக் காணும்பொருள் எதுவோ அது உன்னுசைக்குரிய பொருளாகுக. ஏதேனும் இழிவானதொன்று உன்னருகிருக்கும் பொழுது நீ கண் விழிப்பாயாக. (ஓபரான்-போதல்.)

[லைஸாண்டரும், ஹெர்ம்யாவும்-வருதல்.]

லைஸாண்டர்.—என் நேசமே, இக்காட்டில் அலைந்து தளர்ந்தீர் இந்த ஆப்ரிக்கா நாடெங்கும் அல்லது இந்த விஸ்தார லோக முழுவதிலும் நடந்துபோம். நான் அப்புஸ்தகக் கவர்ச்சியால் அதி தாபந்தத்தோடு உமது பின்னே செல்லுவேன்" என்றாராம்.

வாசிப்பில்லாமல் கல்வி வளர்வதும் முதிர்வதும் அசாத்தியம். "கல்விக்கு சுய மனோ முயற்சியே முக்கியம், பிறர் நூல் நோக்கி நிற்பது பேஸதயர் தொழில்" என்று இயற்கைத் திறம் சாதிப்பார் உண்டு. அது யுக்தி அனுபவம் என்பவற்றுக்கு இசையாத வீண்சாதனை. நாம் இப்பிரபஞ்சத்தில் தோன்றிய முதல் மனிதராய் இராமல், நமக்குமுன் வாழ்ந்து மறைந்த திரள் மனுக்களின் பின்னடியாராய் மாத்திரம் இருக்கிறோம். நமது முன்னோர் விட்டுப்போயிருக்கும் ஆஸ்திபாஸ்திகளை சுதந்தரிப்பது நமக்கு எவ்வளவு சலாக்கியமோ, அவ்வளவு அவர்கள் சமைத்துவைத்த நூலகளை தகுந்தபடி சீர்தூக்கிப் பிரயோகிப்பதும்நமது அதிஷ்டமே. அவர்களுடைய நூல்களைத் தள்ளுவது தன் ஊரிலிருந்து ஒரு தூர ஸ்தலத்துக்குப் போகவேண்டிய ஒருவன் முன்னோர் ஆக்கிய பாதையைத் தள்ளி தான் வெட்டிய வழியே போக கர்வித்து காடுமேடாய் அலைவதாகும்.

இவ்வுலகத்தில் சகல தேசங்களிலும் வித்வான்களாய் பிரஸ்தர்பித்த அனைவரும் புஸ்தக வாசிப்பை சர்வகாலமும் விடா முயற்சியுடன் கையாடினவர்க ளாகவே இருந்தார்கள். இங்கிலாந்து தேசத்தில் தத்துவசாஸ்திர சிரோமணியாய் விளங்கின பேக்கன் பிரபுவானவர் (Lord Bacon) இதைக்குறித்து ஓர் மூதுரை மொழிந்தார். "வாசிப்பு ஒருவனை பூர்த்திப்படுத்தும், சம்பாஷணை கதிப்படுத்தும், எழுத்து கரூர்ப்ப

டுத்தும்" என்பதே. அந்தமகரனுபவர் குறித்த பூரணத்துவம் அல்லதுநிறைந்த கல்வியானது தேனீ புஷ்பம் தோறும் திரிந்து தேனைக்கூண்டில் சேர்ப்பதுபோல, சிறந்த ஆசிரியர்கள் இயற்றிய நூல்களை வாசித்து அவைகளின் சாராம்சங்களை மனதில் ஆக்குவதினாலேயல்லாமல், மற்றெவ்வகையாலும் உண்டாகாது. ஒருவன் இயல்பாய் எத்தனையோ மனோசத்துவங்களும், புத்தி விற்பன்னமும் விகடத்துவமும் பொருந்தியவனாயினும், பிறர் நூல்களை உபேட்சித்து சுய பாண்டித்தியம் பாராட்டினால், அவன் கல்வி அபூரணமாயிருக்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. புஸ்தக வாசனையின்றி ஒருவன் தன் மனோமுயற்சியால் தானே கல்வியில் தேறிசிறக்கத் துணிதல், கங்காநதியானது ஆயிரக்கணக்கான தன் கவர்களையும் சிற்றாறுகளையும் மறித்து நிறுத்தல் செய்துவிட்டு, மேகத்தினின்று தன்மேல் விழும் மழைத்திவலைகளாலே மாத்திரம் தன் தீரத்திலுள்ள தேசத்தையெல்லாம் பிரவாகித்து செழிப்பிக்கவும், மகத்துவ பெரும்பிரளயமாய் சமுத்திரத்தில் கூடவும் துணிதல் போலாம்.

நமது உடலுக்கு ஊண் எப்படியோ, அப்படியே மனதுக்கு புஸ்தகவாசிப்பு இன்றியமையாதது என்கலாம். ஊண் நிதசரி தவறாது உட்கொள்ளாவிடில், உடல் தளர்ந்து பலம் குன்றி வேலைக்காகாமல் போவதுபோல, புஸ்தகவாசனைகிரமந்தப்பி குறைந்தால் மனோசத்துவங்கள் மங்கி ஊக்கமற்றுப்போம். இதை உணர்ந்தே எத்தேசத்திலும் எக்காலத்திலுமுள்ள கல்விமான்களும் வாசிப்பை ஒருபோதும் கைநெகிழாதிருந்தார்கள். இதற்கு பல திர்ஷ்டாந்தங்கள் சொல்லலாம். 'புருற்றஸ்' (*Brutus*) என்னும் ஓர் ரோமை சேனாவீரன் 'பார்ஸேலியா' (*Parsalia*) என்ற ஸ்தலத்தில் மகா பெரிய [illegible]ம்ஒன்றுநடத்தும்படியாகப்போயிருந்தார். மேற்[illegible]ளைக் காலையில் போர் என்று நிச்சயித்திருக்க [illegible] இன்றிரவில் அவர் கூடாரத்தில் உட்கார்ந்து வழக்கம்போல புஸ்தக வாசிப்பை நடத்தி ஞாபக புஸ்தகத்தில் தாம் வாசித்த விசேஷங்களை குறித்துக்கொண்டிருந்தாராம். 'ஊல்ஸ்லே' என்னும் சேனாபதி (*General Wolsley*) யுத்தக்களத்திலும் ஜெபப்புஸ்தகம், மோட்ச பிரயாணி முதலிய நூல்களை வாசிப்பது வழக்கமாயிருந்தது.

சுசீலனென இன்னோர் வித்வான் இருந்தார். வாசிக்கவும் எழுதவும் கூடாமல்போகிற அன்று அவர் மிகுந்த மனவேதனைப்படுவாராம். இப்படி ஓயாமல் வாசித்துவந்தது அவர் தேக சௌக்கியத்திற்குப் பிரதிகூலமாய் தீர்ந்ததை அவர் சிநேகிதர் ஒருவர் கவனித்து தமது கருத்தை வெளியிடாமல், அவருடைய புஸ்தக அலுமாரின் திறவுகோலை வாங்கி, அலுமாரைப் பூட்டி, அவர் சுகமடைய விரும்பினால் பத்து நாளைக்கு வாசியாமல் இருக்கவேண்டுமென்று கற்பித்தார். வித்வான் மிகவும் தர்க்கித்து பின்பு இணங்கினார். புஸ்தகத்தைப் பாராமையால் முதல் நாள் ஒரு வருஷத்திலும் நீளமாய் அவருக்குத்தோன்றியது. இரண்டாம் நாள் புஸ்தக வாஞ்சையால் காலைமுதல் மாலைமட்டும் தலைநோவாய் வருந்தினார். மூன்றாம் நாளிலோ சுரமும் கண்டது. அவர் சிநேகிதர் பயந்து திறவுகோலைக் கொடுத்துவிட்டார். உடனே அவர் பிணியின் அகோரம் நீங்கிற்று.

சிலர் தங்கள் மனசையும் தேகத்தையும் ஒரேமிக்க போஷிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. 'பிளினி' (*Pliny*) என்பவர் தமக்கு முன்னிருந்து புஸ்தகம் வாசிக்க ஒருவன் இல்லாமல் ஒருபோதும் சாப்பிட உட்காரார். யாத்திரைபோகும் வேளைகளிலும், புஸ்தகங்களும் அவர் வாசிக்கும் விசேஷக்குறிப்புகளை எழுதும்ஞாபகப்புஸ்தகம், பேனா முதலிய உபகரணங்களும் எப்போதும் அவரிடத்தில் காணப்படும். 'கரோலீனாள்' என்ற ராக்கினியும் அமுதுசெய்யும்போதெல்லாம் புஸ்தகம் வாசிக்கக் கேட்டுவந்தாள். அங்கிலேய பிரபுக்கள் பலருடைய மாளிகைகளில் நாளதுவரை போஜன வேளையில் குறிக்கப்பட்ட ஒருவகை கதாப்பிரசங்கம் செய்விப்பது முறைமை.

இந்து தேசத்தில் கல்விப்பிரகாசமுற்று விளங்கிய காளிதாசன், தண்டியாசிரியர், கவிராக்ஷஸன், ஔவையார், ஒட்டக்கூத்தர், தாயுமானவர், கம்பர், திருவள்ளுவர், அருணகிரியார் முதலியோருடைய சரித்திரங்களிலும் ஓயாத வாசிப்புக்கு திர்ஷ்டாந்தம் காணலாம்.

மகம்மது என்பவர் தமது வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த ஒரு கெபியில் தினசரி பிரவேசித்து, மனம் நிறைந்து, சிரசு மயங்கினதாகத் தோன்றும்வரை வாசித்துவந்தார் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

புஸ்தக வாசனையானது அறிவை விர்த்தி செய்வதன்றி மற்றெவ்வகையாலும் கிடைக்கக்கூடாத இன்பத்தையும் மனதில் பிறப்பிக்கும். சம்பாஷிக்க சிநேகிதர் இல்லாமல் தனித்திருக்கும் வேளையில் புஸ்தகங்களோடு பேசி மகிழலாம். திகைப்பும் சந்தேகமுமான காரியங்கள் நேரிடும்போது புஸ்தகங்களிடத்தில் ஆலோசிக்கலாம். துக்கமும் பயமும் மனதை பீடிக்கையில் சந்தோஷத்தையும் தைரியத்தையும் கொடுக்கும் நூல்களுமுண்டு. எத்தனையோ பேர் தங்கள் தனித்த மரணப்படுக்கையில் புஸ்தகங்களைத் துணையாகக்கொண்டு ஆறுதல் அடைந்திருக்கிறார்கள்! ஒரு ஏழை வாலிபன் இருந்தான். அவனுக்கு நேரிட்ட கொடியவியாதியில் அவன் சமீபத்தில் இருக்கசிநேகிதர் இல்லாதபடியால், அவன் சௌக்கியமாயிருந்தபோது வாசித்துவந்த புஸ்தகங்களில் சிலவற்றை தன்கிட்ட வைத்து மனவியாகுல முண்டான வேளைகளில் வாசித்ததுமல்லாமல், வாசிக்க பெலனில்லாதபோது அவற்றைத் தன் கையால் தொட்டு அணைப்பானும்.

[சமீபகாலத்தில் நேர்ந்த சம்பவமொன்றில் இதற்குஇன்னும்முக்கியமானஒரு திர்ஷ்டாந்தம் காணலாம். இங்கிலாந்தின் ராஜகவிவாணரும், கவிச்சக்கிரவர்த்தியுமாயிருந்தடேன்னிஸன்பிரபு சென்ற மாசம் 6-உ முதிர்ந்தவயதில் காலஞ்சென்றார். அவர் நோயுற்று சாகக்கிடக்கையிலும் புஸ்தகவாசிப்பிலே ஆறுதல்கண்டார். அவர் பிராணன்போக சிலநேரமுன், அவர் எப்போதும் அருமையாகப் பாராட்டிப் படித்து வந்த 'ஷேக்ஸ்பியர்' மகாகவி யெழுதிய புஸ்தகத்தைக் கொண்டுவரச்சொல்லி, அதில் அவருடைய சாவுகாலத்துக்கேற்ற ஆறுதல் கூறும் சில வரிகளிருக்கும் பக்கத்தைத்தேடிப் பிரித்துப்படித்துக்கொண்டு, அவைகளைப்படிப்பதில் ஓர் ஆநந்தமும் ஆறுதலும் கண்டு, பிரித்த புஸ்தகம் பிரித்தபடி புஸ்தகமும் கையுமாக விருக்கையிலே மனப்பாக்கியத்துடன் இறந்தார். அவருடைய குடும்பத்தார் அப்புஸ்தகத்தை மிக அருமையாகப்பாராட்டினும் புஸ்தகமும் கையுமாகச் செத்தவரிடமிருந்து அதைப் பிரித்தெடுக்க மனம் கொள்ளாமல், அப்புஸ்தகத்தை உலோகத்தால் செய்த பெட்டியில் வைத்து அவர் பிரேதத்தோடு பேழையில் வைத்துச் சமாதி செய்துவிட்டார்கள். இது அவருடைய புத்திரர் தாமே அதியுருக்கத்தோடு தெரிவித்த விஷயம்.—வி. சி. பத்.]

மேலும், ஒரு மனிதன் இவ்வுலகத்தில் தனக்குள்ள இஷ்டரில் சிலரை பிராண சிநேகிதராக தெரிந்து எக்காலத்திலும், விசேஷமாய் தன் ஆபத்துகாலத்தில், அவர்கள் கூட்டுறவை விரும்புவது வழக்கம். புஸ்தகங்கள் சம்பந்தமாகவும் அவ்விதமாகவே நாம் நடந்துகொள்ளத்தக்கது. அவற்றில் வேளா வேளைகளில் மாத்திரம் வாசிப்புக்கு உதவுகிறவைகளும் உண்டு. சதாகாலத்திலும் மரண வேளையிலுங் கூட வாசிக்கத் தக்கவைகளுமுண்டு. கீர்த்தி பெற்ற ஸ்ரீ 'உவால்ற்றர் ஸ்காற்று' (*Sir Walter Scott*) என்னும் வித்வசிரோமணி இறப்பதற்கு இரண்டொரு நாளுக்குமுன் தமது மருமகனைப் பார்த்து புஸ்தகத்தில் கொஞ்சம் வாசியும் என்றார். மருமகன் எந்த புஸ்தகத்தில் என்று கேட்க, அக்கல்விப்பெருமான், "அப்படி கேட்பதற்கு அவசியமுண்டா? இத்தருணத்தில் வாசிக்கத்தக்க புஸ்தகம் ஒன்றே ஒன்று தானே" என்க, அவருடைய குறிப்பை அறிந்து பைபிலைவாசித்தார்: அப்புறம் அவர்சொன்னார்: இந்த ஆகமத்தை எல்லாவற்றிலும் அதிகமாய் நேசித்து வாசித்து வந்தால் நீரும் என்னைப்போல் மனப்பாக்கியத்துடன் மரிக்கக் கூடும்" என்று.

இன்னொருவர் சொல்லுகிறபடி, நமது வாசிப்பு முறியில் நம்மோடிருக்கும் புஸ்தகங்களைக் கொண்டு, முற்காலத்தோரும் தற்காலத்தோருமான வித்வசிரோமணிகள், தத்துவ சாஸ்திரிகள், யுத்தவீரர், யாத்திரீகர், கவிராயர், சாதுரியர், சக்கரவர்த்திகள், ஞான சிரேஷ்டர் முதலிய மகத்துவ புருஷோத்தமர் அநேகர் மத்தியில் நாம் நிதசரி வாசித்து மகிழலாம். மேலும்

அவை மூலமாய் நாம் எல்லா ஸ்தலங்களிலும் எல்லா காலங்களிலும் உலாவித்திரியும் சிலாக்கியமும் சக்தியும் அடையலாம்.

புஸ்தக வாசிப்பில் முயற்சித்த வருடைய சம்பாஷணை கேட்போர் மனதில் முக்கனியும் சர்க்கரையும், பாலும் தேனும் கலந்தூட்டுவது போல் மிக இனிதாயும் அறிவாகரமாயு மிருக்கும்.

ஆகையால், அறிவில் தேறவும், மனோவிர்த்திசெய்யவும், எக்காலமும் மனமகிழ்ச்சி அனுபவிக்கவும், வித்துவான்கள் என்னும் பேர்பெறவும், முன்னோர் நூலாலன்றி, தமது நூதன நூலாலும், சம்பாஷணையாலும் உலகத்தைபிரகாசிப்பிக்கும் பரோபகாரிகளாகவும் ஆசிக்கும் அனைவரும் சில மூடபக்தர் பிதற்றுவதுபோல "அருட்கல்வியே கல்வி, வாசிப்பேன் ? பிரயாசமேன்? ஈசுர சித்தம் உண்டாகில் வித்தை தானே உதிக்கும்" என்று சாதிக்காமலும், "அம்பலம் தீப்பட்டதென்றால் அதைத்தான் சொல்வானேன்? வாய்தான் நோவானேன்?" என்று உரைத்தழிந்த முழுச் சோம்பரைப்போல அசமந்தமாயிராமலும், கடவுள் கிருபையை முன்னிட்டு கருத்துடன் ஜாக்கிரதையைக் கைப்பற்றி வாசிப்பில் முயலவேண்டும்.

புஸ்தக வாசிப்பானது ஆற்றுமணலில் கலந்த பொற்பொடிகளை அரித்துச் சேர்த்தல்போலும், சமுத்திரத்தில் அமைந்த முத்துச்சிப்பிகளை முக்குளித்தெடுத்தல் போலும், புஸ்தகங்களில் உறைந்த ஞான சாராமிசங்களை தெரிந்தடையும் அருந்தொழி லாகையால், அரங்கின்றி வட்டாடல்போல், ஒழுங்கின்றி உழைக்காமல், வாசிப்பு பயன்படத்தக்கதாகவும், கூடியவரை எளிதில் அப்பயன் கிடைக்கத்தக்கதாகவும் திட்டவட்டமான சில பிரமாணங்களின் படி அதை நடத்திவரல் அவசியம்.

வே. மோசே ஐயர்.

திரவிட சப்த தத்வம்.

இவ்விராஜதானியிலுள்ள கலாசாலைகளுக்கெல்லாம் முதலாயுள்ள சென்னை 'ப்ரெஸிடென்ஸிகாலேஜில்' சுபாஷா போதனை விசாரகரான ம-ா-ா-ஸ்ரீ, மிட்டாதார் சேஷகிரி சாஸ்திரியார், எம். ஏ. அவர்கள் திரவிடசப்த தத்வம் என்னும்பெயரால் மிகவும்உபயோகமான நூல் ஒன்று செய்து வருகிறார். அங்கிலேயம் முதலிய ஐரோப்பா பாஷைகளில் அந்தந்த பாஷையின் சப்தத்த்வத்தை விளக்கும் நூல்கள் பலவுள. பாஷைகளின் சப்ததத்வம் நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தால் அதைக்கொண்டு எத்தனையோ முக்கியமான விஷயங்களை யெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஐரோப்பிய சப்ததத்வசாஸ்திரிகள் பலபாஷைகளின் சப்ததத்வங்களை யறிந்து அவைகளை ஒன்றோ டொன்று ஒத்துப்பார்த்து ஆராய்ச்சிசெய்து மனுஷஜாதியாரின் பூர்வீக சரித்திரத்தில் பல முக்கியமான விஷயங்களைக் கண்டுபிடித் திருக்கிறார்கள். ஒருபாஷையைப் பூரணமாகப்பயில அப்பாஷையின் சப்ததத்வங்கள் நன்றாகத் தெரிந்திருப்பது இன்றியமையாததாம். ஆகவே திரவிடபாஷை கற்போர்க்கு பயோகமாக திரவிடபாஷைகளின் சப்ததத்வங்களை யாராய்ந்து சாஸ்திரியார் அவர்கள் தமிழிலும், தெலுங்கிலும் தனித்தனி ஓர்நூல் இயற்றிவருகிறார்கள். இந்நூலின் தன்மையும் இதை யெழுதிவரும் வகையும் அவர் நமக்கு எழுதியிருக்கும் கடிதத்தால் விளங்கும். அக்கடிதத்தைக் கீழே அவர் எழுதியபடிபிரசுரிக்கிறோம். அவரது நூலை விவேகசிந்தாமணிக்கு அனுபந்தமாகக்கூட்டியச்சிட்டிருக்கிறோம்.—வி. சி. பத்.

"விவேகசிந்தாமணி பத்திரிகாதிபதி யாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சாமிநாத ஐயரவர்கள் சமுகத்திற்கு.

ஐயா! நான் அநேக வருஷகாலமாய்த் தமிழ்ப்பாஷையைப் படித்து அதன் இலக்கண இலக்கிய நுட்பங்களைக் கூடிய வரையில் ஆராய்ந்து அதிலுள்ள சப்தங்களையும் வியாகரண ரூபங்களையும் அதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் முதலிய பாஷைகளிலுள்ளவற்றோடு ஒத்திட்டு அவற்றில் மறைந்துள்ள அக்ஷரதத்வங்களையும் சப்ததத்வங்களையும் கண்டுபிடித்து அத்தத்துவங்களின் மூலமாய் இதுவரையிற் றெரிந்திருந்த இலக்கண விதிகளுக்கு ளடங்காமலிருந்த சொற்களின் சொரூபங்களை என் புத்திக்குப்புலப்பட்ட மட்

டும் ஒருவாறு எடுத்து விளக்கி திரவிடசப்ததத்வம் என்னும் பெயரால் ஓர் நூலெழுதி அச்சிட்டுக் கொண்டுவருகிறேன். அது முடிவுபெறு முன்னமே அதிலுள்ள விஷயங்களைப் பலருமறிந்து குற்ற நற்றங்களை யாராய்ந்து அவர்கள் வெளியிடும் அபிப்பிராயத்தால் அந்நூலிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குறைகளை நிரப்பி நூலைச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகையால், இந்நாட்டில் தமிழுணர்ந்த பலர்க்கும் நல்லறிவூட்டி உபயுக்தமான பலசாஸ்திரங்களிலும் கலைகளிலும் பயிற்சியை யுண்டாக்கும் பரமோபகாரமான உங்கள் பத்திரிகையில் மேற்குறித்த நூலை கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அச்சிட்டு பிரசுரஞ் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

1892ளு நவம்பர்மீ 14உ ப்ரெஸிடென்ஸி காலிஜ் } இப்படிக்கு
தங்கள் விதேயன்,
மிட்டாதார் சேஷகிரி சாஸ்திரி.''

சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர், அவர் பிரபந்தம்.

1. சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதரெனப் பெயர் பெற்ற இந்த மகாவித்வான் பாண்டிவள நாட்டினொரு பகுதியாகிய திருநெல்வேலிச் சில்லாவைச் சேர்ந்த ஆழ்வார் திருநகர் என்ற குருகூரிலே பிறந்தவர். இவர் இளமைப் பருவத்திலேயே வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கப் பெற்று வடமொழி தமிழ்மொழி யென்று சொல்லப்படு மிரண்டு பாஷைகளிலும் வல்லுநராகி ''எழுகடல் குடித்த விழுமியதவவலி, யுத்தம முனிவரன்'' என்று கற்றுவல்ல சான்றோர் பலராலும் புகழப் பெற்றவர்.

2. இவர் சற்றேறக் குறைய நூற்றெண்பது வருடங்கட்கு முன்னே யிருந்தவர். இவரிருந்த கால மிதுவே யென்று நியாயங்காட்டி நிலை நிறுத்துவோம். விவேக சிந்தாமணி ஆறுவது சஞ்சிகையில் வைத்தியநாத நாவலரிருந்த காலம் 18 - ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமென வரைந்து சுட்டினோம். அவ்வைத்தியநாத நாவலரும் திருவாவடுதுறைச் சுவாமிநாத தேசிகரும் ஏககாலத்தவ ரென்பதற்கு

''என்கண் காணத்
திருவா ரூரிற் றிருக்கூட் டத்திற்
றமிழ்க்கிலக் காகிய வைத்தியநாத
னிலக்கண விளக்கம் வகுத்துரையெழுதினன்''

என்றது சுவாமிநாத தேசிகரே கூறுதலினாலே யாதாரமாகும். பின்பு சுவாமிநாத தேசிகரும் நம் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதரும் நண்பர்களா மாகவே தீக்ஷிதரும் அப்பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தி லிருந்தவரென்று அநுமானித்தற்கு இடனிருத்தல் காண்க. ஆகவே மேற்கூறிய மூவரு மொரே காலத்தவர்களென்று நாட்டப்பட்டது. நம்தீக்ஷிதரும் சுவாமிநாத தேசிகரும் நண்பர்களென்பதற்கு அத்தாட்சியாக

''அன்றியுந் தென்றிசை யாழ்வார் திருநக
ரப்பதி வாழுஞ் சுப்பிரமணிய
வேதியன் றமிழ்ப் பிரயோக விவேகம்''

''என்கண்காண'',''வுரைத்துரை யெழுதினன்'' என்று சுவாமிநாத தேசிகரே கூறியதைக் கொள்க.

3. சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதருடைய மதமோ சைவமதம். இவர் மகா சைவப்பிராமண குலத்தைச்சேர்ந்தவர். இவர் தந்நூலைத் தொடங்கும் பொழுது ''நீர்கொண்ட சென்னி மகேச்சுரன்'' எனத் தெய்வவணக்கங்கூறி மேற்செல்லுதலினாலே யிவர் சைவவேதியரெனக் குறிப்பிக்கற் பட்டார். இவர் அந்தணாளரிலும் போதாயந சூத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். இதற்குத் *தீக்ஷிதரவர்களே தம்மைப்பிறர்போலும்நாந்தி கூறிய

''பெரும்புங்கவர்புகழ்
போதாயநிசுப்பிரமணிய
னரும்புங்குருகையிற்கோதில்
குலோத்துங்கனரிடமாய்
விரும்பும்பொருளைத்தரும்
பிரயோகவிவேகந்தன்னைக்
கரும்புங்கனியுமெனப்பாடினான்
றமிழ்கற்பவர்க்கே''

என்ற காரிகையே தக்க சான்றுபகரும்.

4. இவ் வேதியவையாகரணியும்† மேலே சொல்லிய சுவாமிநாத தேசிகருஞ் செப்பறைப்பதிக் கநகசபாபதி சிவாசாரிய ரிடத்தினின்றுங்

* பாயிரம்.

† Grammarrian.

கீர்வாண பாஷை யொருங்குகற்ற சசபாடிகளென்று கர்னபரம்பரையாகக் கேள்விப்படுகிறோம். இவர் “வேளாளன் கிரந்தமும் பார்ப்பான் தமிழும் வழ வழலே” யென்று வழக்கமாகக் கூறப்படும் பழமொழியைப் பொய்ப்படுத்துமாறு தோன்றினர் போலும்! பிராமணர்களுக்குள் அந்நூற்றாண்டிற்றமிழ்கற்றவர் கிடைப்பது மகா துர்லபம், அப்படியே யிருப்பினும் வடமொழிப்பயிற்சி, தமிழ்மொழிப் பயிற்சியாகிய இவ்விரண்டு மொருங்கு பெற்றவர் கிடைப்பது கேவலம் துர்லபம். இங்ஙனமாக, இவ்விரு பயிற்சியும் நிரம்ப அடைந்தவராகிய நம் தீக்ஷிதேந்திரர் சாமர்த்தியம் இனைத்தென்று யாவரால் அளந்துரைக்கற் பான்மையது!

இவ் வொப்புயர் வில்லா வேதியர் திலகர், இவ்வாறு புகழ்ந்துரைக்கப்படுதற்கு யாது செய்திருக்கின்றனரென்று ஒருசங்கை‡யேற்படுமேல் அதற்கு உத்தரங் கூறுகின்றோம். இவர் ‘பிரயோக விவேகம்’ என்னும் நாமதேயமிட்டு ஓரருமையான வியாகரண சாஸ்திரம்* செய்திருக்கின்றனர். இதில் சமஸ்கிருத பாஷைக்கும் திராவிட பாஷைக்கும் பொதுவாக ஏற்பட்ட சப்தசாஸ்திரத்தின் தத்துவங்கள்§ தமிழ் பயில்வார் யாவருமெளிதி னுணரும் வண்ணம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இது கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பி‖னால் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் ஐம்பத்தொரு கலித்துறைகளுள. இஃது

“ உம்பர்க்குரிய பிரயோக விவேகத்தை
யைம்பத்தொருகவிதையா லுரைத்தான்—செ
[ம்பொற்சீர்
மன்னுமதிற்குருகூர் வாழ்சுப்பிரமணிய
னென்னுமொருவே தியன்.”

என்ற அந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தானே விளங்கும். இந்நூல் சுவாமிநாத தேசிகருடைய வேண்டுகோளிற் கிணங்கியே செய்யற் பட்டதென்ப.

5. இனி யிப் ‘பிரயோக விவேக’த்தின் குணாகுணங்களைப்பற்றிப் பேசுவோம். இவ்வரிய இலக்கணம், காரகபடலம், சமாசபடலம், தத்திதபடலம், திங்ஙுப்படலம் என நான்கு படலங்கள் அடங்கியது. இவ்விலக்கணத்தின் அருமையும் பெருமையும் உண்மையும் நுண்மையும் எம்மா லெடுத்துரைக்கற் பெற்றிய வல்லவேனும் ஏகதேசம் இயன்றமட்டுங் கூறுவோம். இவ்விலக்கண மானது தமிழிலக்கணத்திலும் வடமொழி யிலக்கணத்திலும் மிகத்தேர்ந்தார்க்கன்றி வேறியாவர்க்கும் பயன்படா தென்று சிலர் யோசனையின்றிச் சொல்லல்கூடும். அவர் அப்படிச் சொல்லுதல் அவருடைய அறியாமையே யெனக் கூறிவிடுக்க. இவர் இந்நூற்கு உரையுந்தாமே யெழுதினர் வடமொழி வழக்கம்பற்றி. இஃது “வடநூலார் தாமே பதிகமுமுரையுஞ் செய்வார். இந்நூலும் வடநூலைத் தற்பவமாகச்* செய்தலான், யாமும் பதிகமுமுரையுஞ்செய்து, உதாரணமுங் காட்டினும்” என்று தீக்ஷிதரே 4-ம் பக்கம் மூன்றாங்காரிகை யினுரையின் கீழ்வரைதலின் நன்கு விளங்கும். இது †பாஷாதத்துவ சாஸ்திரரீதியாக அமைந்துள்ளது. ஆங்கில பாஷாவியாகரண தத்துவார்த்தங்களை‡யாய்ந்துணர்ந்த கல்விமான்களுக்கு இதன் பெருமை சொல்லாமலே விளங்கும். இவர் இடையிடையே வெளியிடுங் கொள்கைகளெல்லாம் சொந்தமாகவும், அதிகமாய் ஆழ்ந்த கருத்தின வாகவும் காணப்படும். உதாரணமாக இவர் தமிழிலக்கண மெல்லாம் பிராயிகம் வடமொழியிலக்கண வழியவென்றே கூறுவர். இக்கொள்கையின் உண்மையை §“வடமொழி தென்மொழியினியைபு” என்ற உபந்யாஸத்தில் விரித்து இலக்கணதர்க்க சகிதமான யுக்தியோடு நியாயங்காட்டி ஊர்ஜிதப்படுத்தி யிருக்கிறோம். ஆண்டுக்கண்டுணர்க. இதுநிற்க, இவருடைய கலித்துறைகளெல்லாம் “இழுமெனு மொலியி னொழுகுறு மருவிபோற்” செவ்வனே யமைந்திருக்கின்றன. இதின் விதிகளெல்லாம் ‘காரிகை’களாதலின் மகடூஉ¶ முன்னிலையவாயிருக்கின்றன. காரிகைகளைப் படிக்கும்போதே யானந்தம் ஜநிக்கின்றது. காரிகையால் இலக்கண மெழுதுவதில் இவ்வளவு கைவந்தவர்கள்

‡ Question. *Grammer. §Truths of Grammer. ‖Metre

* சிறுபான்மை வேற்றுமைப்படுத்தி

† Science of language.

‡ The real meaning of the truths of English Grammar.

§ இது மகா-ள-ள-ஸ்ரீ. எம். சேஷகிரி சாஸ்திரியாரவர்கள் எம். ஏ. சபாநாயகராக வீற்றிருந்தபொழுது வாசிக்கப்பட்டது. அது அச்சிடற்படுகிறது. சீக்கிரம் வெளிவரும்.

¶ பெண்ணிற்குரைதல்போல.

கிடைப்பது மிகவும் அருமை. இவர் உரை வகுக்கும் சாமர்த்தியமோ அற்புதம்! அற்புதம்! அதிக யுக்தி புத்தியோடும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில் அவருடைய தர்க்கசாஸ்திர வன்மை|| வெளிப்படும். உரையிலே யாங்காங்கு அவர்காட்டும் விசேஷக்குறிப்புகளும், பூர்வ உரையாசிரியர்களாகிய இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர் முதலாயினாருடைய மதங்களை மணமழியச் செய்யுங்கண்டனங்களும் வெகுநேர்த்தியாயும் நடுவுநிலைமையவாயு மிருக்கின்றன. இவர் தம் உரையில் இடை யிடையே தாமே யியற்றிய அழகமைந்த அநேக உரைச் சூத்திரங்களை எளிதில் விளங்குதற்குபொருட்டுச் சேர்த்திருக்கிறார். அவை யெம்போலியர்க்கு மிகப்பயன்படத் தக்கனவாகக் காணப்படுகின்றன. இப்பொழுது யாவரேனு மொருவர் 'திராவிடசப்ததத்வசாஸ்திரம்' ஒன்று எழுதல் வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு முயலப் புகுந்தால் இந்நூல் மிகப்பிரயோசனப் படுமென்பதற்கு எள்ளளவுஞ் சந்தேகங் கிடையாது. தீரணதூமாக்கிநி மகாருஷி "மொழிப் பொருட்காரணம் விழிப்பத்தோன்றா" என்று சொன்னபோதிலும், அவ்வந்தகாரத்திற்கு இந்நூல் ஒரு சூரியன்போன்றதென்பதற்குஆட்சேபனை சிறிதுமில்லை யென்பது எமதுதுணிவு.

6. இவ்வந்தணர் சிகாமணி அகத்தியம், தொல்காப்பியம் என்பனவற்றிற்கு முறையே பாணினீயம், ஐந்திரம் என்னும் வடமொழி வியாகரணங்களை முதனூ லென்வுரைப்பர். இவர் வடமொழியில் மகாபாடியம், கையடம், சித்தாந்த கௌமுதி, வாக்கியதீபம், அரிபீடிகை, தாதுவிருத்தி, பதமஞ்சரி, சத்தகௌத்துவ முதலிய வியாகரண சாஸ்திரங்களிற் றேர்ந்தவரென்றும், தமிழ்மொழியில் அகத்தியந் தொல்காப்பியம் நன்னூல் முதலிய இலக்கணப் பயிற்சியும், திருக்குறள், திருக்கோவையார், சிந்தாமணி,சிலப்பதிகார முதலிய இலக்கியப்பயிற்சியு மிக்குடையவ ரென்றும், அவர் மேற்கூறிய 'பிரயோக விவேக' த்துள் எடுத்துக்காட்டாகப் பல இடங்களினும் மேற்கோள் கூறியிருப்பதனால் விளங்கும்.

7. இப்பிரயோக விவேக முடையார் வடமொழியிற் 'சாநகீபரிணயம்' என்னும் நாடகஞ் செய்த இராமபத்திர தீக்ஷிதரிடை மிதைப்படித்துக் காட்டி யரங்கேற்றினா ரென்ப. அது

"சீதளசந்த்ர முகராம
பத்திர தீக்கிதர்க்குப்
போதொடுசென்று புகல்வோ
மவர்க்கும் பொழுதில்லையேன்
மேதநியிற்றமிழ் செய்பிரயோக
விவேகந் தன்னைப்
பேதமிலாத பதஞ்சலிபாற்
சென்று பேசுவமே."

என நம் தீக்ஷிதரே கூறியிருக்கின்றமையானும்,

"பேர்கொண்டு நின்றபிரயோக விவேகத்தைச்
சீர்கொண்டராமபத்ர தீக்கிதன்ற-னேர்கொண்டு
கேட்டானினிக்கண் ணுற்கேட்கும்பதஞ்சலிதான்
கேட்டாலென் கேளாக்கா லென்."

எனச் சிறப்புப்பாயிரஞ் செய்தார் கூறுவதனானுங் காண்க. யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலவர்கள் இந்நூலைப் பதினொரு வருடங்கட்கு முன்னர் அச்சிட்டிருக்கின்றனர். இந்நூலின் பெருமையுணரவேண்டுபவர் அதின் மூலகாரிகைகளைப் படித்து ஆநந்திப்பாராக.

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரி.

மாதர் மஞ்சரி.

V. எலிஸபெத் ப்ரை.

"தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத்தூறு மறிவு."*—குறள்.

பூர்விகத்தில் ஹிந்துக்களுக்குள்ளும் தற்காலம் ஐரோப்பிய ஜாதியாருக்குள்ளும் ஸ்திரீகள் தங்கட்கேலாதன வென்று சாதாரணமாக மதிக்கப்படும்பலதுறைகளில் இறங்கிவேலை செய்து லோகோபகாரிகளாய்ப் பேருங்கீர்த்தியும் பெற்றிருக்கிறார்கள். பெண்பாலார்படித்தால் அவர்கள் பெண்மையை இழந்து விடுவார்களென்னும் தப்பெண்ணம்நம்தேசத்தாருக்குள் இப்பொழுது பரவியிருப்பதுபோலவே, அங்கிலேயருக்குள்ளும் இந்நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் அதற்கு முன்னும் பரவியிருந்தது. இருந்

|| Logical faculty.

* "மணலின் கட்கேணி தோண்டிய அளவிற்றூக ஊறும்; அதுபோல மக்கட்கு அறிவு கற்ற அளவிற்றூக ஊறும்."—பரிமேலழகர்.

தாலும் அக்காலத்தில் அவர்களுக்குள் விசே
ஷ புத்தி, வித்தை, பரோபகார சிந்தைமுதலிய
உத்தம குணங்கள் மிகுந்துள்ளமாதர்கள், ஜன
சாதாரணமான மேற்படி தப்பெண்ணத்துக்
குள்பட்டு அவர்கள் அந்தக்கரண சக்தியை
விர்த்திபண்ணாது கட்டிமூலையில்போட்டுவிட்டு
'வழக்கம் வழக்கம்' என்கிற பந்தத்துக்குள்
பட்டு அதன் விலங்கு பூண்டு தூங்கவில்லை.
ஸ்திரீகள் கல்வி, சாஸ்திரம், கலைக்கியான முத
லியவை ஓதி அவற்றில் பயிற்சிபெற்றுத் தேர்
ச்சியடைந்தால் அவர்கள் உண்மையான பெ
ண்மைக் குணத்தை யிழந்து பெண்களுக்குரிய
தங்கள் இல்லறக் கடமைகளைக் கவனிக்காது
விட்டுவிடுவார்களென்று சொல்வோர் இத்தே
சத்திலிருப்பதுபோல் அங்கிலேய நாட்டிலும்
அக்காலத்து அதிகமில்லாதிருக்க வில்லை. இது
மிகவும் தப்பான எண்ணம்; உண்மைக்கு ஒவ்
வாதது; என்று நாம் வற்புறுத்திக் கூறாமலே
விவேகிகளுக்கு விளங்கும். புத்திசாலியான
பெண் அறிவுப் பயிற்சி செய்வதால் அவள் தன்
கடமைகளை மறந்து போவதற்குப் பதிலாகப்
பெண்மைக்குரிய அவள் காரியகடமைகளின்
பொறுப்பு பிரயோசனங்களை நன்றாயுணர்ந்து;
அக்கடமைகள் காரியங்களை அவற்றிற் குண்
மையாகவுள்ள ஏற்றத்திற்கேற்ப மதிப்பாளாவ
ளென்பது வாஸ்தவத்துக்கும் அனுபவத்துக்
கும் பொருந்தியதாகும். 'தண்ணீர் நில நலத்
தால்' மேம்பட்டு அதன் குணம் பிரகாசிப்பது
போல் கல்வியும் அதையடைவோர் குணநலத்
தால் பிரகாசிப்பதாகும். மணற்கேணி தோ
ண்ட தோண்ட ஜலம் ஊறுவதுபோல் மாந்தர்
படிக்கப்படிக்க அவர்கள் புத்தி விர்த்தியாகு
மென்று நாயனாரும் சொல்லியிருக்கிறார். இது
இருபாலார்க்கும் பொதுவாகச் சொன்னதன்
றோ. அனுபவத்திலும் அப்படியே தோன்றக்
காணலாம்: முற்காலத்தும் தற்காலத்தும் மே
ன்மையடைந்து சென்ற எத்தேசத்து மாதர்
சரித்திரத்தாலும் விளங்கும்.

அங்கிலேய நாட்டில் பொது விஷயங்களி
லுழைத்துப் பெருந்தன்மைக்குப் பேர்போன.
வர்களான ஸ்திரீ ஜாதிகள் பலருடைய சரித்
திரங்களையும்படித்துப்பார்த்தால் மேலேசொல்
லிய உண்மை பிரத்தியக்ஷமாக விளங்கும்.
இவர்கள் பேர் அநந்தம்; ஒவ்வொருவரும்பொது
ஜனோபகாரமான ஒரு துறையிலிறங்கியுழைத்து
அத்துறையில் அவர்கள் ஜனங்களுக்குச்செய்த
நன்மைகளினால் பரோபகாரிகளென என்று
மழியாப்புகழுடம்பெடுத் திருக்கிறார்கள். இவர்
களில் 'எலிஸபெத் ப்ரை' 'மேரி கார்பென்டர்'
'ப்ளாரென்ஸ் நைத்திங்கேல்' 'ஜோஸெபைன்
புட்லர்' 'ஆக்டேவியா ஹில்' என்னும் பேர்கள்
மிகவும் பேர்போனவை. இவர்களன்றி கலைக்கி
யானத்திலும், பாஷாக்கியானத்திலும், சாஸ்திர
பயிற்சியிலும், ராஜ்யபாரத்திலும் விசேஷ நிபு
ணத்துவம் காட்டிப் பேர்பெற்ற மாதர்களு
முளர். இப்படி பிரக்கியாதிபெற்ற மாது சிரோ
மணிகள் அவர்கள் மணம்பூண்டு இல்வாழ்க்கை
நடத்திவந்த பொழுது 'வாழ்க்கைத்துணைநலம்'
அவர்களிடத்து எவ்வளவும் குறைவுபடாது
நிறைவுபட்டு விளங்கியது அவர்கள் சரித்திரத்
தைப்படிக்க விசிதமாகும்.

இந்த சரித்திரம் எலிஸபெத்ப்ரை என்னும்
பரோபகார சிரேஷ்டையைக்குறித்தது. மாதர்
கள் அதிகமாய் கல்வித்தேர்ச்சி யடைவதால்,
அவர்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு மட்டுமன்றி நாட்
டுக்கு முபயோகமானவர்களாகும் பெருந்தன்
மையடைகிறார்களன்றி வீட்டுவேலைகளை விட்
டுக் கெட்டுப்போவதில்லை யென்பது இச்சரித்
திரத்தால் விளங்கும். எலிஸபெத் ப்ரை 1780-
வது வருஷத்தில் பிறந்தாள். ஆனால் இந்த அம்
மாள் பரோபகார சிரேஷ்டை யென்று பேரெ
டுக்கச்செய்த வேலை 1813-ம் வருஷத்தில்தான்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவள் நார்விச் பட்ட
ணத்தில் கர்ணீ யென்று பேர்போன ஒரு சம்பத்
துள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தாள். இவளுடைய
பெற்றோர்கள் 'குவேகர்கள்' என்னும் ஒரு உள்
மதக்கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களா யிருந்தார்
கள். ஆனால் அம்மதக்கோட்பாடுகளை அவர்
கள் ஒழுங்காய் அனுசரித்ததில்லை. அக்காலத்
தில் அந்த கோஷ்டியைச்சேர்ந்தவர்கள் யாரும்
அவர்கள் குடும்பத்துப் பெண்களை சங்கீதம்,
நாட்டியம் முதலிய வித்தைகள் பயிலவிடுவதி
ல்லை. பெண்கள் உயர்தரப்படிப்புப் படிப்பதும்
கூடாதென்று அப்பொழுது தடுக்கப்பட்டிருந்
தது. எலிஸபெத்தின் பெற்றோர்கள் முன்
சொன்னபடி அம்மதக்கோஷ்டியின் கோட்பாடு

களை அதிக கண்டிப்பாய் மதித்தவர்களில்லையாதலால், அவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை அக்கால சம்பிரதாயத்துக்கு விரோதமாக சங்கீத நாட்டிய முதலிய வித்தைகள்பயிலவிட்டதன்றி, பையன்களைப்போல் பெண்களையும் கணித சாஸ்திரம், லத்தீன் பாஷைமுதலிய உயர்தரப்படிப்பும் பயிலவிட்டு வந்தார்கள். இப்படி நமது எலிஸபெத் இளமைப்பருவத்திலே அவள் காலத்துப் பெண்களை விட மிகவும் மேலானவித்தியாப்பியாசம்பெற்று கல்வியின் பயனை யடைந்தவளா யிருந்தாள். சிறுவயதிலே இவளிடத்து இயல்பா யமைந்துள்ள அநுதாபகுணம், பரோபகாரசிந்தை, ஆராயுந்தன்மை, எடுத்தது முடிக்கும் ஊக்கமுடைமையாகிய குணங்கள் இருப்பது வெளிப்படத் தொடங்கின வென்று தெரிய வருகிறது.

இந்த அம்மாள் சிறுபெண்ணா யிருக்கையில் கோயிலில் பாதிரியார் ஒருவர் செய்த பிரசங்கத்தால் மனதுருகி மனிதரில் கடையராயுள்ளார் கஷ்டங்களை நீக்கி அவர்களைநல்வழிக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்கிற எண்ணம் இவள்மனதில் உதித்தது. இந்த எண்ணம் மனதில் பதியப்பெற்ற மாது ௨0-வயதில் மணமுடிக்கப்பெற்று புருஷன் வீடுபோய் வாழ்கையில் அக்கம்பக்கங்களிலுள்ள ஏழைகள் துயரை நீக்குவதில்சிரத்தையெடுத்துழைத்துவந்தாள். அவளுடைய கணவரும் இந்த சத்விஷயத்திலுழைக்க அந்த அம்மாளுக்குள்ள பிரீதியை யறிந்து அச்செய்கையில் தாமும் அநுதாப சிந்தையுடையவராய்க்காட்டி அவள் சிறு முயற்சியைக் கண்டு களித்து அவளை உற்சாகப்படுத்திவந்தார்.

ஒருநாள் எலிஸபெத் ப்ரை* தெருவோடு போகையில் ஒரு பிச்சைக்கார ஸ்திரீ பிணியால் மிக மெலிந்து நொந்துபோன குழந்தையொன்றைக் காட்டி இவர் பரிதாபத்தைக் கிளப்பிப் பிச்சைகேட்டாள். இயல்பாகவே மிகவும் பரிதாப சிந்தையுள்ள இம்மாதுமனம் அக்குழந்தையின் ஸ்திதியைக் காணவும் அதிக பரிதாபத்தால் நெக்குவிட்டுருக, ஐயோ! வென்றிரங்கி அப்பிச்சைக் காரியுடன் கூடச்சென்று அக்குழந்தைக்கு வேண்டிய உதவி செய்வதாகச் சொன்னாள். உடனே அப்பிச்சைக்காரி மெல்ல தப்பித்துக்கொண்டு போகப்பார்த்தாள். இதனால் அவள் விரும்பியது பணக்கொடையே யன்றி குழந்தைக்கு உண்மையாக உதவி விரும்பினவளல்ல வென்பது பிரத்தியக்ஷமாயிற்று. ஆகவே *மிஸ்ரஸ் ப்ரை அம்மாள் அப்பிச்சைக்காரியைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள். சென்றுஅவளிருந்தகுடிசைக்குவரவே அங்கு பல பிணிகளால் பீடிக்கப்பட்டு பல படியாக வருந்திக்கொண்டிருந்த குழந்தைகள் பலவற்றைப் பார்த்தாள். உடனே தன்னை வழிமறித்துப் பிச்சை கேட்டவள் இப்படிப்பட்ட குழந்தைகளைச் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு அவைகள் படும் அவஸ்தைகளைக் காட்டி பரிதாபத்தைக் கிளப்பிப் பிச்சை வாங்கிப் பிழைக்கும் பாதகர் வகுப்பில் சேர்ந்த ஒருத்தியென்றுதெரியவந்தது. இக்காக்ஷியைக் கண்டது முதல் 'எலிஸெபெத் ப்ரை' என்னும் தர்மிஷ்டி மனம் ஒருவகையிலுழைக்கத் தேறிவிட்டது. இதுமுதல் மிகவும் இழிகுலத்தாரும் குற்றம் செய்துபிழைப்பவருமாய்ப் படுகுழியில் விழுந்த இழிகுல வகுப்பு ஸ்திரீகளுடையவும் குழந்தைகளுடையவும் நிலைமையை உணர்ந்து அவர்களை ஒருவாறு சீர்படுத்தி நல்ல ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவருவதே அவர் கடமையென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அதற்காகஉழைப்பதே அவர் நோக்கமாயிருக்க வேண்டுமென்று கங்கணம் பூண்டார்.

இத்தீர்மானம் செய்து கங்கணம் பூண்டபின் இது விஷயத்தைப்பற்றி அவருடைய அல்லார் அயலார் சிநேகிதர்கள் இவர்கள் கூடும் கூட்டங்களில் பிரஸ்தாபித்துப் பேசி அக்கீழ் ஜாதியாருடைய நிலைமையில் மற்றவர் பரிதாபத்தைக் கிளப்பிவிட்டு அவர்களைச்சீர்திருத்தும் வேலையில் அவர்கள் அநுதாபத்தைச் சம்பாதி

* அங்கிலேய ஜாதியாருக்குள் பெண்கள் மணமுடிக்கப் பெற்றபின் அவர் பிறந்த குலப்பெயரை விட்டு புகுந்த குலப்பெயரைத் தரித்துக் கொள்வார்கள். நமக்குள் பெண்களுடைய கோத்திரம் புருஷன் கோத்திரமாக மாறுவதுபோல், அவர்கள் கலியாணகாலத்தில் குலப்பெயரை மாற்றிக்கொள்வது வழக்கம்.

* 'மிஸ்ரஸ்' என்பது மனைவிக்குரிய மரியாதைப் பட்டம். கன்னியர்களுக்கு 'மிஸ்' என்றுசொல்கிறது.

த்துக்கொள்ள முயன்றுவந்தாள். இப்படி நாளாவட்டத்தில் இவ்வம்மணி செய்துவந்த முயற்சி பலப்படப்பட அவள் ஜெயில்களிலுள்ள குற்றவாளிகளைக் கண்டு அவர்களை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டுவர என்ன செய்யலாமென்று உபாயந்தேட ஆரம்பித்தாள். இதற்காக 'நியூகேட்' என்னும் சிறைச்சாலைக்கு அடிக்கடி விஜயமாகப் போய் வருவது வழக்கம். அங்கே ஆண் கைதிகள் பெண்கைதிகள் குழந்தைகள் எல்லாரையும் ஒருமிக்க, ஆடுமாடுகளைப்பட்டியி லடைப்பதுபோல் பேதமின்றி ஒரு அறையில் போட்டு அடைத்துவைத் திருப்பதையும் அதனால்விளையும் தீங்குகளையும்கண்டு, அவைகளை நிவர்த்திக்க வழிதேடினதன்றி ஜெயிலிலுள்ள கைதி ஸ்திரீகளையும் அவர்கள் குழந்தைகளையும் சன்மார்க்கத்துக்குத் திருப்பலாமென்று அவர்களுக்காக ஜெயிலிலேஒருபள்ளிக்கூடமும் வைத்தாள்; அவளும் அவள் தோழிகளிரண்டொருவரும் தனியாக இப்படி உழைத்து வந்த உழைப்பு காரியத்தில் நல்ல பலன் தருவதாகக் காணப்படவே குற்றவாளிகள் நிலைமையைச் சீர்திருத்தவேண்டிய வழிவகைகளைப்பற்றி அந்த அம்மாள் பொது விடங்களில் பயிரங்கமாகப் பிரசங்கிக்கவும் அதிகாரிகளுக்கு மனுக்களெழுதி அவர்கள் ஒத்தாசையைக்கோரவுமாக இப்படி சிறுகச்சிறுக அவள் முயற்சியைப் பலப்படுத்திக் கொண்டாள்.

முதலில் பலபேர் கூடியசபையில் பயிரங்கமாக நின்று பேச வெகு கூச்சப்பட்டாள். பயிரங்கமாகப் பலரறிய முன்னின் றுழைப்பது அவளுக்கு முதலில் மகா வெறுப்பா யிருந்தது. மனதுக்கும் மிக வருத்தமாயிருந்தது.

"கலங்காதுகண்ட வினைக்கட் டுளங்காது
தூக்கங் கடிந்து செயல்."*

என்று திருவள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். தன் கடமை யின்னதென்று ஒருதரமுணர்ந்தபின் நாயனார் சொற்படி 'மனந்தெளிந்து செய்வதாகத் துணிந்த' வேலையினின்று பின் வாங்காமல் சடுதியில் அதைச்செய்யத்தொடங்கினாள். முதலில் மனக்கலக்கமும்கஷ்டமும், கூச்சமும் உண்டுபண்ணுவதாக விருந்தவேலை போகப்போகவெகு சலிதாக விருந்ததன்றி மனதுக்கு இன்பமும் ஆறுதலும் பயக்குவதாயிற்று.

இந்தப் புண்ணியவதி இழிகுலத்தினரிலும் இழிவானவரான இவ்வகுப்பாரிடத்து உண்மையான அபிமானம் வைத்து அவர்கள் நிலைமையைச் சீர்திருத்திவர முயற்சிக்கையில் அவரிருந்த ஊரார் பலர் இவர் செய்கையை விநோதமான தென்று சொல்லி இவளை எகத்தாளம் செய்து பழித்தார்கள். அப்போதிருந்த பிரபலமான கவிவாணர் ஒருவர் இவர் சிறைச்சாலையில் பள்ளிக்கூடம் வைத்துழைத்து வருவதைப்பற்றி ஏளனம் செய்து அவ்வேலையை விட்டுவிடும்படி ஒரு பாட்டுப்பாடிப் பிரசங்கித்தார். அவரோடு கூட வசித்தவர்களில் அநேகர் இப்படி அவர் செய்கையைக்கண்டு நகைத்துப் பரிகாசம் செய்தும், சிலர், 'இச்செய்கை யெல்லாமேனுனக்கு? விவாகமாகிப் பிள்ளைகுட்டிகளைப் பெற்றவளுக்கு தன் புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் போஷித்துக் காப்பாற்றி வருகிற கடமையை விட வேறு கடமையென்ன விருக்கிறது?' என்று இவ்வேலையை இகழ்ந்து காட்டியும், அந்தம்மாள் தான் சரியென்று கண்ட வேலையைவிடாது ஊக்கமுடன் செய்துவந்தாள்.

"துன்ப முறவரினும் செய்க துணிவாற்றி*
இன்பம் பயக்கும் வினை."

இவ்வேலையை இவ்வளவு ஊக்கத்தோடு செய்து வந்தும் இவர் தம்மில்லத்தில் செய்யவேண்டிய வீட்டுவேலைகளைப் பாராதுவிடவில்லை: தன் புருஷனுடையவும் கூட - குழந்தைகளையுடைய தன் பெரிய குடும்பத்தி னுடையவும் க்ஷேமத்தை நாடிச் செய்யவேண்டிய பல குடும்பகாரியங்கள் நித்தியக்கடன்கள் இவற்றில் எதையும் அலக்ஷியம்செய்தவராகவில்லை. தான் வேறு பொது விஷயத்திலும் கவனம் வைத்துழைப்பதால் இல்லறத்துக்குரிய தம். கடமைகள் எதையும் கவனிக்காது விட்டதாகச் சொல்ல ஏது மிடமின்றி அவைகளை யெல்லாம் வெகு ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்து வந்

* "மனந்தெளிந்து செய்வதாகத் துணிந்த வினையின்கண் பின்னசைதலின்றி நீட்டித்தலையொழிந்து செய்க"—பரிமேலழகர்.

* (துணிவு=கலங்காமை.) துணிவாற்றி=தளராது திட்ப முடையராய்.

தார். பிந்தி இவர் குடும்பத்துக்குப் போதாக் காலம்வந்து இவர்களுக்கு கஷ்டதிசை வந்தது. அப்போதும் இப்பொதுநல காரியத்தைக் கை விடாமல், தம் கஷ்டதிசையாலுற்ற வருத்தங்களை இத்தர்மவிஷயத்தி லுழைக்கு முற்சாகத்தில் மூழ்கிப்போகச் செய்து தாமும் தம் குடும்பத்தோடு சந்தோஷமாயிருந்து, துர்ப்பாக்கியத்தால் துன்பசாகரத்தில் மூழ்கியுள்ள திக்குத் திசையற்ற கீழ்ஜாதி ஜனங்களை நல்ல ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவர முயற்சித்து வந்தார். இவர் செய்த முயற்சியால் தம் சொந்த தேசத்திலுள்ள ஜெயிலேற்பாடுகள் சீர்பட்டு, குற்றம் செய்து கெட்டுப்போனவர்களி லனேகர் இவர் ஏற்பாட்டை யனுசரித்து ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸ்தாபனங்களால் நல்ல கதிக்குத் திரும்பிவர வழியமைந்ததன்றி, அங்கிய தேசங்களில் கதியற்றவர்களுக்கும், கெட்டுப் போனவர்களுக்குமுள்ள ஸ்தாபனங்களை இவர் விஜயம் செய்து அவைகளின் காரிய விசாரணையில் குறைவுகளை எடுத்துக் காட்டினதால் அந்த ஸ்தபானங்களும் சீர்பட்டு நல்ல நிலைமைக்கு வரவும் காரணமாயிருந்தனர். கைதிகள், குற்றவாளிகள், நாதியற்ற குழந்தைகள் இவர்களன்றி இன்னும் எளிய ஸ்திதியிலும் துர்ப்பாக்கியத்திலுமுள்ள அனேக வகுப்பினர்களுடைய நிலைமை இவருடைய பரோபகார முயற்சியால் சீர்படுத்தப்பட்டு அவர்கள் நல்லஸ்திதிக்குக் கொண்டுவரப் பட்டார்கள். ஏழைகள் படும் தேகவருத்தங்கள் பலவற்றை நீக்கி, அவர்களுக்கு சன்மார்க்க போதனை செய்துவர முயற்சித்ததன்றி கூலிக்காரர்களும் வீட்டு வேலைசெய்து பிழைப்பவர்களும் ஆகிய வகுப்பார் ஒழிந்த வேளைகளில் உல்லாசமாக விருந்து வாசிக்க அவர்களுக்குப் புஸ்தகம் கடன் கொடுக்கும் புஸ்தகசாலைகள் சிலவும்ஏற்படுத்தினர். இப்படி அவர்சாகுங்காலமளவும் தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கு நன்மைசெய்ய நானாவிதத்திலு முழைத்துவந்து, கடைசியில் ௧௮௬௫-ம் வருஷத்தில் அவருடைய ௬௫-வது வயதில் யாவரும் மெச்சப் பரோபகாரியென்று புகழுடம்பெடுத்து நிலையற்ற இவ் யாக்கையைத் துறந்து பரமபதமடைந்தார்.

C. V. S.

27

மனோன்மணீயம். IV.

ஐந்தாம் அங்கம் முதற்களம், யாமத்தில், கோட்டைக்கு வெளியே. வஞ்சியர் *பாசறை யருகில், சுருங்கைவழியாய் வந்த குடிலன், அவ்வழியைச் சேரனுக்குக் காண்பித்துப் பாண்டியனைக் கீழ்ப்படுத்தினால், தனக்குச் சேரன் பாண்டிநாட்டையளிப்பானென்று யோசித்துக்கொண்டு, தன் ஊக்கத்தை மெச்சத்தொடங்கினான்:—

“ஊக்கமே பாக்கியம். உணர்விலார் வேறு
பாக்கியம் †ஊழெனப் பகர்வதெலாம் பாழ்.
சாக்கியம்‡ வேறென்? சாத்தியா சாத்தியம்
அறிகுறி பலவால் ஆய்ந்தறிந்து ஆற்றும்
திறமுள ஊகமே யோகம். அன்றி
வான்கா டதனில் வறிதே சுழலும்
(நக்ஷத்திரங்களை நோக்கி) மீன்காள்! வேறு முளதோ விளம்பீர்?
மதியிலா மாக்கள்§ விதியென நும்மேல்
சுமத்து சுமையும் தூற்றுஞ் சும்மையும்
உமக்கிடு பெயரும் உருவமும் தொழிலும்,
அமைக்கும் குணமும், அதில்வரு வாதமும்,
யுக்தியும் ஊகமும் பக்தியும் பகைமையும்
ஒன்றையும் நீவிருணரீர்!”—

தான் கனவிற்கண்ட மாதின்மேற் காமங்கொண்டு பாடியுலாவிக் கொண்டிருந்த புருஷோத்தமவர்மனை யித்தருணத்திற் கண்ணுற்ற குடிலன், அவன் இவ்வியவடிவைக்கண்டு தன் நாஸ்திகக் கொள்கைகள் கூடத்தடுமாறப், பின்பு சேரனென்றறிந்து, அவனை வணங்கிப் புகழத் தொடங்கினான். தான் வெகு ஜீவகாருணியம் உள்ளவன் போற் சொன்னதாவது:—

“ஆ! ஆ! விடியில்
வாளா மாளும் மனிதர் தொகுதி
யெண்ணி யெண்ணி யெரிகிற தென்னுள்ளம்.
எண்ணுதி கருணை! இவர்க்குள் தாய்[illegible]தால்
புதல்வராய் வந்த பொருநரை [illegible]காண்டாரென்
வதுவை முற்று[illegible]க்குச் சொன்னான். அவர்
புதுமணம் புரி[illegible] நானும்கோபாலனும், நடே
நொந்தசூல் காதலர் நோவு பாரா[illegible]
வந்துஇவண் அடைந்த மள்ளரெத் தனையோ?
தாய்முகம் வருந்தல் கண்டழும் தன்சிறு
சேய்முகம் மறவாச் செருநரெத் தனையோ?
செயிருற முழந்தாள் சேர்ந்தழு பாலனைத்
துயிலிடைத் துறந்த சூரரெத் தனையோ?”

இவ்விதங்கூறித், தன்னரசனைப்பழித்துத், தன் உபாயத்தை வெளியிட்டானாக, புருஷோத்தமவர்மன், “சேரன் விஜயமுந் திருடான்” என்றுகூறி,

* பகைமேற்சென்றோர் தங்குமிடம். ‘கூடாரம்’
‡ சாக்ஷி † விதி § மனிதர்

குடிலனுக்கு விலங்குகள் பூட்டுவித்து, அவனைப் பயமுறுத்திச் சுருங்கையைத் தெரிந்துகொண்டு, அதன்வழியாய்ச் சில வீரருடனும், குடிலனுடனும், புறப்பட்டான்.

அடுத்தகளம் மிகவும் விசனகரமாகவே யிருக்கிறது. பலதேவனை மணம்புரியச் சம்மதித்த மனோன்மணி எவ்வளவு மன ஊக்கத்துடனிருந்தபோதிலும், நமக்கு விசனமே யுண்டாகிறது.

அவள் தன் தகப்பனுக்கு அளித்தவிடை, அவள் குணத்துக்குத் தக்கதே. வாணி நடேசனை மணம்புரிய வேண்டுமென்றும், நாராயணனைச் சிறையினின்றும் நீக்கிவிட வேண்டுமென்றும், தன் துக்கத்தைப் பாராட்டாமல் அவள் அரசனிடம் வேண்டிக்கொண்ட வரங்களும், அவளுடைய தயாளகுணத்துக்கே தக்கன.

தன்பொருட்டு விசனமடைந்த வாணியை உறுதிசொல்லித் தேற்றும்பொழுது,—

“என்மனம் ஆரவே யிசைந்தேன். மெய்மை.
ஏதென வெண்ணினை யிவ்வுயிர் வாழ்க்கை?
தீதற வின்பந் துய்ப்ப நீயெண்ணி
லீதல வதற்கா முலகம். இமையவர்
வாழ்க்கையி லுந்துயர் வந்துறு மெனிலிவ்
யாக்கையி லமையுமோ நீக்கமி லின்பம்.
எனக்கெனக் கென்றெழு மிச்சையாதிகளெனு
மனக்களங்கங்களா மாசுகளனைத்துந்
தேய்த்தவைமாற்றித் திகழொளியேற்றி
மண்ணிய மணியாப் பண்ணிட வென்றே
வைத்தவிக்கடிய வாழ்க்கையாஞ் சாணையை
யைத்தபூஞ் சேர்க்கையாப் பாவித் துறங்க
யத்தனஞ் செய்திடு மேழையர்போல,
மா... என்ன நீ யெண்ணினை! வாணி! இந்தச்
ரங்கமாகப் ...பெருமைத் தொழும்புசெய் பந்தம்.
அவளுக்கு முதலில் ...மன்? உணருவை?
... தனையோ?
...ரெத் தனையோ?
...ரெத் தனையோ?
...காகும் மிக வருத்தியிருந்தது.
... வினைக்கட் டுளங்க... டைந்து
...சா... செறிந்தனைம் துறைத
லாதியா ... வல்ல. அவற்றைத்
தீதறு தபமெனச் செப்பிடார் மேலோர்.
இவ்வுயிர் வாழ்க்கையி லியைந்திடுந் துயரம்,
ஐயோ! போதா தென்றோ வன்னோர்
போனகந்துறந்து கானகம்புகுந்து
தீயிடைநின்று சாவடைகின்றார்?
தந்தைதா யாதியா வந்ததன் குடும்ப
பந்தபாரத்தினைப் பேணித்தனது
சொந்தமா மிச்சைக டுறந்து மற்றவர்க்
கெந்தநாளுஞ் சுக மியைந்திடக் கடமையின்
முந்துகின்றவரே முதற்றவ முனிவர்.”

என்று சொல்லும் மொழி, பெவ்வளவு நன்றாயிருந்தபோதிலும், அதிற்சில பாகங்கள் சமயத்துக்குத் தக்கன வல்லவென்று சிலர் கொள்ளலாம். இவ்விஷயத்தை இன்னுஞ் சில மொழிகளிலுங் காணலாம்; ஆனால் இது எளிதில் வரையறுக்கத்தக்கதல்ல. பின் வருபவற்றைப்பற்றி மனதில் முற்குறிகள் தோற்றுவதை யிக்களத்திலுங் காணலாம்.

அடுத்தகளம் (அதாவது இந்நாடகத்தில் கடைசிக்களம்) பாண்டியன் அரண்மனையில் மணமண்டபத்தில்: காலம், கலியாண முகூர்த்தத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட நடுநிசி. மணவறைக்கு அடுத்ததாயும், அதினின்றும் திரையால் மறைக்கப்பட்டதாயுமுள்ள அறை, சுருங்கை தொடங்கும் அறையென அறிகிறோம். அரசன், பலதேவன், சுந்தரமுனிவர், படைவீரர் முதலிய யாவருமிருக்கக், குடிலனை மாத்திரங் காணோம். அவனிருக்குமிடம் நமக்குத் தெரியும்; அவர்களுக்குத் தெரியாது. புருஷோத்தமவர்மன் சுருங்கை வழியாய் வந்து, மணவறைக்கோலத்தைக் கண்டு திகைத்து, அடுத்த அறையில் மறைந்து நின்றான். ஜீவகன் தன் சபையோருக்குக்கூறும் மொழியில் முதற்பாகத்தை வரைவோம்:—

“என்குலம்காக்கவென அருள்பழுத்துக்
கங்கணங்கட்டிய கருணைநிதிகாள்!
மனத்திறத்தாழ்ந்த மதிமந்திரிகாள்!
எனக்கெனஉயிர்வாழ் என்படைவீரர்காள்!
ஒருமொழிகூறிட அனுமதிதருமின்.
ஆடையின்சிறப்பெலாம் அணிவோர்சிறப்பே!
பாடையின்சிறப்பெலாம் பயில்வோர்சிறப்பே.
எள்ளரும் மதிகுலச் சிறப்பெலாம், எமர்காள்!
கள்ளமில் நம்முன்னோர் காப்பின்சிறப்பே.
ஆதலிலுமக்கு உபசாரம்யான் ஓதுதல்
மெய்க்குஉயிர் கைக்குறா விளம்புதல் மானும்”.

ஜீவகன், மனோன்மணியைப்பற்றிக்கூறிப், பின்பு குடிலனைப் புகழ்ந்து, செய்யப்புகும் விவாகத்துக்குச் சன ...புருஷனுடையவும் ... சம்மதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பின், மனோன்மணியை யழைத்து வரும்படி நாராயணனுக்கு ஆஞ்ஞாபிக்க, மனோன்மணி, வாணி முதலிய தோழியருடன் திரைப்பின் வந்து நின்றாள். அரசன், பாடும்படி வாணியை வேண்டிக்கொள்ள அவள் குறிப்பாய்க் கூறிய கவிமூன்றுகளில் ஒன்றை வரைவோம்:—

“நீர்நிலையின் முதலையின்வாய்
நிலைகுலைந்த ஒருகரி*முன்
ஓர்முறையுன் பெயர்விளிக்க
உதவினைவந்து எனஉரைப்பர்;
ஆர்துயர அளக்கர்†விழும்
அறிவிலியான் அழைப்பதற்குன்

* கஜேந்திரன். † கடல்.

பேர்தெரியேன் ஆயிடினும்
பிறகிடல்மின் பெருந்தகையோ.''

பின்பு, மணமாலையைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு பலதேவன் எதிரேவந்த மனோன்மணியைப், புருஷோத்தமவர்மன் கண்ணுற்றவுடன், அவன் திரைவிட்டு வெளியேவந்துநிற்க, அவனைப்பார்த்த மனோன்மணி உடனே அவனிடஞ்சென்று அவனுக்கு மாலையைச்சூட்டி, அவன் தோளோடுதளர்ந்து மூர்ச்சித்தாள். இவ்விதம், கனவில் ஒருவரையொருவர் கண்டவர் நனவிற் கூடினார்கள். எல்லோருக்கும் முதலில் உண்டான திகைப்பையும், குடிலனுடைய உண்மை நிலையைப்பார்த்தவுடன் அவன்பேரிலுண்டான கோபத்தையும், புருடோத்தமவர்மன் இன்னாரென்றறிந்தவுடன் பிறந்த ஆநந்தத்தையும், வாழ்த்துமொழிகளையும்பற்றி விவரிக்கவேண்டியதில்லை.

என்சிற்றறிவுக்குத் தோற்றியபடி, சிலவிடங்களிற்சுருக்கியும், சிலவிடங்களிற் பெருக்கியும், யான் கூறியதே 'மனோன்மணீயம்' என்ற நாடகத்திற்சொல்லப்படும் கதையாம். அதில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் வேதாந்தப் பொருளைப்பற்றிப் பேசப்புகுதல் யான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்துள் அடங்கியதல்ல. ஆங்காங்குள்ள *தொனிச்சிலேடைகளைப்பற்றியொன்றுஞ்சொல்லாமல் விடுத்ததும் இக்காரணம் பற்றியே. ஆங்கிலேய நாடகங்களின் இலக்கியமுறைப்படி யிந்நாடகத்தைப் பரிசோதித்தலும் யான் எடுத்துக்கொண்டதல்ல. இந்நாடகத்தின் கதையை ஒருவாறுகூறிச் சிலபாகங்களையும் எடுத்துவரைந்தால், எடுத்துவரையப்பட்டவற்றின் நேர்த்தியையும் என்னாற் கூறப்பட்டவற்றின் குறைபாடுகளையும் நோக்கியாவது, சிலர் இப்புஸ்தகத்தை வாங்கி வாசிக்க விரும்புவார்கள் என்பதே என் எண்ணம். நம்மவர்களில் அநேகர் நல்லபுஸ்தகங்களை யொருபொழுதும் பார்த்திராததினால்தான் வீண்காலங் கழிக்கிறார்களே யொழிய, ஒருதரம் நல்ல புஸ்தகங்களின் உருசியை அனுபவித்துவிட்டால் பிற்பாடு சும்மா இருக்கமாட்டார்களென்பது திண்ணம். ஆனால் எளிதில் யாவருக்கும் பொருள்படக்கூடிய புஸ்தகங்கள் மிகவும் அபூர்வமாயிருப்பது ஒருபெருங்குறையே. நாளிகேரபாகமாயுள்ள காவியங்கள் அநேகமிருக்கின்றன. இப்புஸ்தகமோ, பழையகாவியங்களைப்போல், அவ்வளவு கடினமானதில்லை. சொற்ப சிரமமெடுப்பாராயின், நம்மவர்களில் அநேகர், இப்புஸ்தகத்தை வாசித்து மிக்கசந்தோஷத்தை யடைவதுமன்றி ஆங்கிலேயப்பயிற்சியின் குணகுணங்களைப்பற்றியும் ஒருவாறு கொஞ்சம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

* உதாரணமாக: சிவகாமிசரிதையில்.

நானெழுதியதை வாசித்ததினால், ஒருவராவது 'மனோன்மணீயம்' என்ற புஸ்தகத்தை வாசிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை யடைந்திருப்பின், அதுவே எனக்குப் போதுமான கைம்மாறன்றோ? அதுஎனக்குக் கிடைக்காமற்போனாலும், ஓர்நல்லவிஷயத்தை யெடுத்துக் கூறிப்புகழ்வது கிடைக்கற்பாலதோ? கரும்புதின்னக் கூலியும் வேண்டுமோ?

அ. மாதவய்யர், பி. ஏ.

சாவித்திரி சரித்திரம்.

ஆறாவது அதிகாரம்.

இவ் வதிகாரத்தில் நான் நடேசன் வீட்டுக்காரரைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். அவர்களும் எங்களைப் போல் 'அம்மன் சந்நிதித்தெரு'வில் தான் இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் இருந்தவீடு மிகவும் பெரிது. என் அத்தை யம்மாள் ஒருநாள் சொன்னபடி எங்கள் வரும்படி அந்த வீட்டுக்கு விளக்குப்போடத்தான் சரியாயிருக்கும். அப்படி யிருந்தபோதிலும் நடேசன், அதை விட்டுவிட்டு எங்கள் வீட்டுக்குப் படிக்கவந்து விடுவான். எங்கள் தெருவில், அந்த வீட்டு வாசலில் மாத்திரந்தான் 'லாந்தர்' போட்டிருக்கும். அது உத்தியோகஸ்தர் வீடு என்று பார்த்தவுடன் அறிந்துகொள்ளலாம், ஒருவேளை சந்தேகம் கொஞ்சமிருந்தால், மாடியில் வைத்திருக்கும் பூச்செடிகளைப் பார்த்தவுடன், அது நீங்கிவிடும்.

நடேசன் தமையனார் பெயர் சுந்தர சாஸ்திரிகள். நான் முதலில் அவர்பெயரைக் கேட்டவுடன், அவர் சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி யடைந்த வைதீகரென்று நினைத்திருந்தேன். பிற்பாடு தான் அவருக்குக் கிரந்தஎழுத்துக்களே தெரியாதென்றும், ஆவணியவிட்டத்தன்றுகூட அவர் சந்திபண்ண மாட்டாரென்றும், அவர் பாட்டனார் சாஸ்திரியா யிருந்ததால் அவரும் அப்பட்டத்தை வைத்துக்கொண்டாரென்றும், கோபாலன் எனக்குச் சொன்னான். அவர் மனைவிபெயர் காமாக்ஷி. நானும்கோபாலனும், நடேசனைப்போல், அவளை 'மன்னி'* யென்று கூப்பிடுவது வழக்கம். அவளுடைய கணவர் அவளைக்'காமு' என்று வழக்கமாய் அழைப்பர். அவர்களுக்கு மூன்று வயதுள்ள ஓர் ஆண் குழந்தையும், ஒருவயதுள்ள ஓர் பெண் குழந்தையும், இருந்தன. அவர்களுடன் இலக்ஷ்மியும் இருந்தாள். அவள் நடேசனுடைய மூத்த சகோதரி. ஒன்பது வயதாயிருக்கும்பொழுதே யே புருஷனை யிழந்தவள். அவளுக்கு அப்பொழுது இருபது வயதாயிருக்கலாம். அவள் வேறு போக்கின்றி 'மன்னி'க்குத் துணையாக இருந்தாள். அவளைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் எழுதத் தோன்றவில்லை.

இவர்களைத் தவிர, ஒரு பிராமண வேலைக்காரப்பைய னும், இரண்டு சூத்திர வேலைக்காரர்களு மிருந்தார்கள். நான் முதல்முதல் அவர்கள் வீட்டுக்குப்போன பொழுது நடந்த சமாசாரங்கள் நன்றாய் ஞாபகத்திலிருக்கிறபடியால், அவற்றைக் கூறுகிறேன்.

நான் திருநெல்வேலிக்கு வந்த தினத்திலேயே நானும் நடேசனும் இஷ்டர்களாய் விட்டோம். இரண்டு நாள்களுக்குப் பிற்பாடு, நான் என் அத்தையுடன் மத்தியானம் அவன் வீட்டுக்குப் போனேன். அன்றைக்குச் சனிக்கிழமையா யிருந்ததால் நடேசன் தமையனார் 'கச்சேரி'க்குப் போயிருந்தார். நாங்கள் போகும்பொழுது காமாக்ஷியம்மாள் வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். இலக்ஷ்மி 'தோசை'க்கு அரைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

காமாக்ஷி.— வாருங்கள்! வாருங்கள்! அடே! பையா! சங்கரியம்மாள் வந்திருக்கிறார்கள். பலகையெடுத்துப் போடடா.

என் அத்தை.—எதற்கு? வேண்டாம். தரையில் குப்பை யில்லையே. கீழேயே உட்காருகிறேன்.

நான் காமாக்ஷியம்மாளையும். இலக்ஷ்மி யம்மாளையும் சேவித்துவிட்டு, என் அத்தை பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டேன்.

காமாக்ஷி.—புதன்கிழமையன்றுவந்தீர்களாக்கும். நடேசன் சொன்னான். இந்தக் குட்டிதான் உங்கள் மருமகளோ?

என் அத்தை.—ஆமாம். அம்மா! அந்தக் கடன்காரி மூன்று வயதிலேயே விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாள்—,

காமாக்ஷி.—நாமென்ன செய்யலாம்? தெய்வச் செயல். குட்டி! உன்பேரென்னடி?

நான்.—என்பேர், சாவித்திரி.

காமாக்ஷி.—(இலக்ஷ்மி யம்மாளைப் பார்த்து) நீங்களேன் வாய்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இன்னும் இரண்டு வழிமாவுக்குஅரிசியிருக்கிறதே. பிற்பாடு ஜலம் கொண்டுவரவேண்டாமா? இப்படி வாய் பார்த்தால் எப்படி?

உடனே இலக்ஷ்மி யம்மாள், தலையைக்கவிழ்ந்துகொண்டு விரைவாய் அரைக்கத் தொடங்கினாள்.

பிற்பாடு கொஞ்ச நேரத்துக்கு ஒருவரும் பேசவில்லை. என்னமோ போலிருந்தது. எனக்கு, எங்கேயோ பிடித்துக்கொண்டு விட்டாற்போ லிருந்தது. கடைசியாக, எதாவது பேசும்பொருட்டு, என் அத்தை காமாக்ஷியம்மாளைப் பார்த்து "அதென்ன புஸ்தகம்?" என்று கேட்டாள்.

காமாக்ஷி.—இதா, 'இராமநாடகம்'

அத்தை.—அதென்ன?

காமாக்ஷி....இராமாயணக் கதையைக் கீர்த்தனங்களில் பாடியிருக்கிறது. அடே பையா! நடேசனைப் பார்த்துக் கூட்டிக்கொண்டுவா. இந்தக் கீர்த்தனத்துக்கு இராகந்தெரியவில்லை. இந்தக் குட்டிக்கு எங்கே பார்த்திருக்கிறீர்கள்?

அத்தை.—எங்களுக்குள் தகுந்த பிள்ளைகளைக் காணோம். எவனுக்கு மாலையிடப் போகிறாளோ? இன்னும் ஒன்றும் நிச்சயமாகவில்லை.

காமாக்ஷி:—இனிமேல் பிறக்கப்போகிற தில்லையே? குட்டி, எங்கள் நடேசனைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்கிறாயா? இங்கிலீஷ் வாசிக்கிறான்: அழகாயிருக்கிறான்.

அத்தை:—அவனுக்கு எந்தப்பாக்கியவதிமாலையும் கையுமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாளோ? நேற்று நான் விளையாட்டாகநீங்கள் சொன்னதையேசொன்னேன். நடேசன் என்னுடைய பவழமாலையையெடுத்துச் சாவித்திரி கழுத்திற்பூட்டி, அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு,என்னை வந்து நமஸ்காரம்பண்ணினதுந்தவிர, அதுமுதல், அவளைப் பரிகாசமாகப் 'பெண்டாட்டி' யென்று கூப்பிடுகிறான்.

என் உத்தையம்மாள்பேசிமுடிய, நடேசனும்வந்துவிட்டான். உடனே அவனைப்பார்த்துக் காமாக்ஷியம்மாள் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னதாவது:—

"நடேசா! நீ வெகுயோக்கியன் போலிருக்கிறது. நாங்களெல்லாம் என் அம்மங்காரை*யுனக்குக் கலியாணஞ் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க, நீயாது வேறொருகுட்டியைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு, இப்பொழுதே முதல் 'பெண்டாட்டி' யென்று கூப்பிட ஆரம்பித்து விட்டாயே? இது சரியா?"

நடேசன் தலையைக்கவிழ்ந்து புன்சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டு, "மன்னி! எதற்குக் கூப்பிட்டாய்?" என்று கேட்டான். உடனே காமாக்ஷியம்மாள், தான் கூப்பிட்ட விஷயத்தைச் சொல்ல, நடேசன், "ஓ! இந்தக் கீர்த்தனமா? இதை பைரவி இராகத்தில்'நடராஜாதய' என்ற மெட்டில் பாடவேண்டும்." என்று சொல்லிக் கொஞ்சம் பாடிக்காட்டிவிட்டு, "நான் போகிறேன். கோபாலன்காத்துக்கொண்டிருப்பான். இரசமாய் வாசித்துக் கொண்டிருந்தோம்." என்று புறப்பட்டான். என் அத்தையம்மாளும், "அம்மா! நாங்களும்போகவேண்டும். நாளைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமை. தோசைக்கு நனைத்து வைத்திருக்கிறது." என்று சொன்னாள். காமாக்ஷியம்மாள், "ஆனால்சரி." என்றாள்.

* 'மன்னி':—தமிழ்ப்பேசும் பிராமணர்களுக்குள் தமையன் தாரத்துக்கு 'மதினி' என்றுபெயர். அது 'மன்னி' யென்றும் வழங்கப்பட்டுவருகிறது. சூத்திரர்களிற் சிலர் 'அண்ணி' யென்றழைக்கிறார்கள்.

* பிராமணர்களுக்குள் மாமன்மகளுக்குப்பெயர்.

அத்தை:—இலக்ஷ்மியம்மா! நான் வரட்டுமா?

இலக்ஷ்மி:—"போகிறீர்களா? போய்விட்டுவாருங்கள்." என்று மெதுவாய்த் தலையைக்கவிழ்ந்துகொண்டே சொன்னாள், உடனே நாங்கள் நடேசனுடன் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டோம்.

நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, இலக்ஷ்மியம்மாள் கன்னங்களில்கண்ணீர்பெருகுவதை நான் பார்த்ததால், அதைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டேவந்தேன். எனக்கும், தன்னையறியாமல், துக்கம் நெஞ்சையடைத்தது. நான் பொறுக்க முடியாமல், "அத்தையம்மா! இலக்ஷ்மியம்மாள் ஏன் அழுதுகொண்டேயிருந்தார்கள்?" என்றேன்.

அத்தை:—அவர்கள் அழுதார்களா? நான் பார்க்கவில்லையே.

"ஆம்; ஆம். ஏன் அழுதார்கள்?" என்று மறுபடியுங்கேட்டேன்.

அத்தை:—"எதற்கோ அம்மா: எனக்குத் தெரியுமா? காமாக்ஷியம்மாள் ஏதாவது சொன்னார்களாக்கும்."

நடேசன்:—"அக்காள் அழுததை நானும் பார்த்தேன். அத்தையம்மா! நீங்கள்தான்எனக்குத்தாயார். நான் வேறு தாயாரை யறியேன். உங்களிடத்தில் சொல்லுவதில் எனக்குவெட்கமில்லை. மன்னி யெங்களைக் கொடூரமாய் நடத்துகிறாள். அண்ணா அவர்களாவது வேறு அந்நியராவது இருக்கும்பொழுது என்னை வெகுபக்ஷமாய்த்தான் நடத்துகிறாள். தனித்திருந்தாலுங்கூட அவள் அம்மங்காரை நான் கலியாணஞ் செய்து கொள்ளப்போகிறதாக, எனக்குக்கொடுமை செய்கிறதில்லை அக்காளுக்கோ, அப்படிக்கூடவில்லை; எப்பொழுதும் கஷ்டந்தான், சகலவேலைகளும் அவள்தான் செய்யவேண்டும். மன்னி புடவைகளைக்கூட அவள்தான் தோய்த்துப் போடவேண்டும். இதுவும் தவிர, அண்ணா அவர்களிடத்தில், இல்லாத கோள்களை யெல்லாம் சொல்லுகிறாள். அவர்களைப் போல் எங்களுக்கு அன்புள்ள தமையனார் கிடையாது. மன்னி வருவதற்கு முன், அக்காளுக்கு நேர்ந்த கொடுங் கஷ்டத்தை அவள் சிறிதும் உணரக்கூடாதென்று, அவளைக் கண்ணுச்சுக் கண்ணாய், தாயைவிட அருமையாய், நடத்திவந்தார்கள். அவர்களுக்குக்கூட இப்பொழுது சிலசமயங்களில்கோபம் வந்துவிடுகிறது. மன்னிபேரிலுள்ள இஷ்டத்தால் அவள்சொல்லையே வேதவாக்காக மதிக்கிறார்கள். உண்மை தெரிந்தால், அண்ணா அவர்கள் மிகவும் விசனப்படுவார்களே யென்று நான் பயப்படுகிறேன். அன்றியும் அவர்களிடத்தில் மன்னியைப் பற்றிக் கோட்சொல்ல எனக்கு நாக்கெழவில்லை. நான் சிலசமயங்களில்கொடூரத்துக் குள்ளாவதைமறைத்துச் சகித்துக்கொண்டு அக்காள் மனதையும் தேற்றிக்கொண்டே வருகிறேன். மற்றைப்பிள்ளைகள் கவலையின்றி விளையாடித்திரியும் பாலிய வயதில், தாயில்லாக் குற்றத்தால், நான் இவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் மனவிசாரங்களுக்கும் உள்ளாகவேண்டுமென்று பிர்ம்மா என் தலையில் எழுதினான். அநுபவித்துத் தான் தீரவேண்டும்." என்று சொன்னான்.

நடேசனுக்குக் கண்ணிர் தாரை தாரையாய்ப் பெருகிற்று. எனக்கும் கண்ணீர் பெருகிற்று. என் அத்தை யம்மாளுக்கும் கண்ணீர் பெருகிற்று. கோபாலன் மாடியிலிருந்து "நடேசா! நடேசா" என்றுகூப்பிட்டான். உடனே நடேசன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு போய் விட்டான்.

சாவித்திரி.

குடித்தனம் பண்ணுகிற மூன்று விதங்கள்.

(187-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இப்படி 300ரூ பெறும்படியான சால்வை தரித்த அலங்காரவிநோதி சத்தியவதியினிடத்தில் கடன்பட்டாள்.

சத்தியவதி வீட்டுக்கு வந்தவுடன் தன்புருஷனைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்—"என்ன ஆச்சரியம், அவ்வளவு ஐசுவரியத்தை உடைத்தாயிருந்தும் அவளால் 5ரூ கூட தர்மத்துக்குக் கொடுக்க முடியவில்லையே. நான் விரும்பினது அவ்வளவுதான்"—

தர்மசீலன்—"எனது பிரியமுள்ள சந்தியவதிஉனக்கு இந்த சங்கதி தெரியாததினால் அலங்காரவிநோதியிடத்தில் 5ரூ யில்லாதிருப்பதைக் கண்டு அவ்வளவு ஆச்சரியப்படுகிறாய். அந்தசங்கதியைப்பற்றி உனக்குத் தெளிவாய்ச் சொல்லுகிறேன், கேள். நாம் இரண்டு மதத்திற்கு முன் இருந்ததைப்பாக்கிலும், இப்பொழுது அதிக பணக்காரர்களாயிருக்கிறோ மென்று நீ ஒப்புக்கொள்ளுகிறா யல்லவா. நமக்கு இப்பொழுது வருகிற மூன்று மாசத்து வாடகை கொடுக்கவும், புஸ்தகங்கள் வாங்கவும், இன்னும் தற்மம் செய்யவும் பணமிருக்கிறது, ஆனால், நாமிப்பொழுது சம்பாதித்திருப்பதை யெல்லாம் விலையுயர்ந்த சாமான்கள் வாங்குவதில் செலவழித்து விட்டு, நீயும் அலங்காரவிநோதியின் ஆடைகளைப்போலவே, அவ்வளவு விலையுயர்ந்த ஆடைகளை தரித்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தால், நீயுமவளைப்போலவே கொடுக்குந் திறமையில்லாமல் தானிருப்பாய்."

சத்தியவதி—"ஆனால் நீங்கள் சொல்லியபடி வரும் படிக்குள்ப்பட்டு செலவழிக்கிறவர்கள் தானு பணக்காரர்கள்."

தர்மசீலன்—"சந்தேகமென்ன? என்றும் குறைவில்லாதஐசுவரியம்சம்பாதிக்கவழியைக்கண்டுபிடித்திருக்கும் என்னைக்கலியாணம் செய்து கொண்டதில் வெகு சந்தோஷப்படவேண்டும்."

சத்தியவதி—"அதுமட்டுமல்ல, உங்களுக்குக் கொஞ்சம் பணமிருந்த போதிலும் நாம் வெகு பணக்காரர்களென்று நினைத்துச் சந்தோஷப்படுந் திறமையுமிருக்கிறது."

மறுநாள், சத்தியவதி காளியினிடத்திற்குச்சென்று அவளுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தர்ம பாடசாலையொன்று ஏற்படுத்தி அன்னவஸ்திரம் முதலானதும் தர்மத்துக்குகொடுத்து நடத்தவேண்டுமென்று, தான் முயற்சி செய்வதைப்பற்றிச் சொன்னாள். காளிக்கு இதைக் கேட்டவுடனே ஆனந்தம் பெருகிற்று. சத்தியவதி மேற்சொல்லியதர்மத்துக்குகையொப்பக்காரர்களின் பெயர்களைச் சொல்லத்தொடங்கினாள். அலங்கார விநோதியின் பெயரைச் சொன்னவுடனே காளி சொல்லுகிறாள். "அம்மணி, அவள் எனக்கு நியாயமாய்க்கொடுக்க வேண்டிய சம்பளத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் போதும். எனக்காக அவள் தர்மத்துக்கு ஒன்றும் கொடுக்க வேண்டியதில்லை."

"நான் ஒருவருஷகாலம் சம்பளமில்லாமல் அவள் வீட்டில் பாத்திரங்கள் தேய்த்திருக்கிறேன். ஆகையால் தான், அம்மணி, நான் நோயால் வருந்தும்பொழுது, என் நிலைமையைப் பார்த்து இரக்க முற்றுஎனக்குக் கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுப்பாளென்று நினைத்து என்னைவந்து பார்க்கும்படி அவளுக்குச் சொல்லியனுப்பினேன். அவள் சிலகாசுகள் கொடுத்தது உங்களுக்குத் தெரியுமே. அது போக, இன்னும் எனக்கு வரவேண்டியபாக்கி அதிகமாயிருக்கிறது."

இதைக்கேட்டவுடனே சத்தியவதிக்கு வெகு ஆச்சரியமும், துக்கமுமுண்டாகி, வெகுநேரம் பேசாமலிருந்துவிட்டு "இவர்களைப்போல் வேறொருவரும் அப்படியிருக்கமாட்டார்களென்று நம்புகிறேன்" என்றாள்.

காளி—கொஞ்சம் தாமதத்துடனே "நான் இதுவரையிலும் அப்படிப்பட்டவர்களைப் பார்த்ததில்லை. ஆனால், பெரும்பாலும் பணக்காரர்கள் ஏழைகளுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ஒவ்வொரு நாள் கூலியும் அவர்களுக்கு எவ்வளவு முக்கியமானதென்று சற்றேனும் கவனிக்கிறதில்லை. சம்பளத்தை உடனே கொடுத்து விடவேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்டால், எங்களை மரியாதை தெரியாதவர்களென்று நினைக்கிறார்கள். நான் வெகுதடவைகளில் இன்றைய சம்பளம் வந்து தான் மறுநாள் என் குழந்தைகளுக்குச் சோறு போடும்படியான ஸ்திதியிலிருந்திருக்கிறேன்" என்றாள்.

சத்தியவதி—"பணக்காரர்களுக்கு உங்களுடைய சம்பளம் ஒரு பெரிதா. நீங்கள் வேலையை விட்டு நீங்கி விடுவதாகச் சொன்னால் உடனே கொடுத்து விடுவார்களே."

காளி—"அவர்களுக்கு அது வெகு அல்பமாயிருப்பதினால் தான் எங்களுக்கு அது எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை அறியக்கூடவில்லை. எப்படியாவது, அவர்களிடத்தில் நாம் கேட்கும் சமயத்தில் சில்லரையிருக்கிறதில்லை.

"எனக்கு ஞாபகமிருக்கும், ஆகட்டும், எப்பொழுது கொடுத்தாலென்ன. நாளைக்குக் கொடுக்கிறேன்" என்பார்கள். மேலும், நான் வேலை செய்யுமிடங்களில் காலையில் போனால் அவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் எழுந்திருக்கிற வரைக்கும் காத்துக்கொண்டிருப்பேன். இவ்விதமாகக்காலத்தை வீணாய்க்கழிக்கும்படி நேரிடும். அற்றைக் கூலிக்காரர்களுக்குக்காலமாவது பணந்தானே. என் புருஷன் தச்சுவேலை செய்து வந்தார். அவர், தான் பணக்காரர்ளிடத்தி லிருந்து பெற்றதைப் பார்க்கிலும், அதிகமாய்க்கொடுத்திருக்கிறேனென்று சொல்லுவது வழக்கம். ஏனென்றால், அவர், அவர்களுக்காக வெகு காலத்தை வீணாய்க் கழித்திருக்கிறார். பணக்காரர்கள் அவரைக்கூப்பிட்டு, இங்கே புஸ்தகம்வைப்பதற்குஒரு அறைதடுக்கலாமா என்று கேட்பார்கள். அவர், அவர்களுடைய இஷ்டப்படி எல்லாவற்றையும் அளந்து கணக்குப் பண்ணியானபிறகு, அவ்வேலைகள் செய்யவேண்டாமென்று சொல்லுவார்கள். இப்படிக்கு அவர் சிரமப்பட்டதுதான் லாபமாய்ப் போய்விடும்" என்றாள்.

சத்தியவதி—"நீ பணக்காரர்களைப் பற்றிச்சொல்லும் குற்றங்களெல்லாம் அவர்களுக்குத் தர்மசிந்தனை யில்லாததினால் உண்டாகவில்லை; அவர்கள் தீர்க்காலோசனை செய்யாததினா லுண்டாகிறதென்று தோன்றுகிறது." என்றாள்.

காளி—"ஆம். இக்காலத்தில் ஏழைகளுக்கு நியாயம் கிடைப்பதைப்பார்க்கிலும், தர்மம் அதிகமாய்க் கிடைக்கிறது. ஏனென்றால் என்னுடைய சம்பளத்துக்காகவும், மற்ற விஷயங்களுக்காகவும் பணக்காரர்களிடத்தில் காத்துக்கொண்டிருப்பதில் நான் வீணாய் செலவழித்திருக்கிற காலத்துக்கெல்லாம் எவரேனும் சம்பளம் கொடுத்திருப்பாரானால், நானிப்பொழுது எவ்வளவோ நல்ல ஸ்திதியிலிருப்பேன். எங்களுக்குக்கிடை

க்கக்கூடியசம்பளமெல்லாம் சிறுதொகைதான். என் புருஷன் அது சிறு தொகையாயிருப்பதி ஞல்தான் உடனே கொடுத்துவிட வேண்டுமெ ன்று சொல்லுவது வழக்கம். ஏனென்ருல், பெருந் தொகைகளைப்போல், இவைகளுக்கு வட்டி யுண்டோ.'' என்ருள்.

சத்தியவதி தன் புருஷனிடத்தில் மேற்சொல்லிய சம்பாஷணையைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும்பொழுது "நீங்கள் முன்னமேயே அலங்காரவிநோதி தன் ரவிக்கையில் அவ்வளவு பணம் செலவிட்டால், ஏழைகளுக்குக் கொடுக்க கொஞ்சமேனு மிருக்காது தான் என்று சொன்னது எவ்வளவு சரியாயிருக்கிறது. இனி எப்பொழுதாவது ஒரு மிகவும் விலையுயர்ந்த ஆடையை நான் பார்க்கும்பொழுது எனக்குக் காளியின் ஞாபகம் வராமலிருக்ாதென்பது நிச்சயந்தான்'' என்ருள். தர்மசீலனுக்கு வர வர வேலை அதிகரிக்கவே, புகழும் பெருகிற்று. புகழ் பெருகவே வேலையு மதிகரித்தது.

இப்பொழுது அவனும், சத்தியவதியும் வெகு சுகமாய் வாழ்ந்தார்கள். சத்தியவதிக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தன. தாயார் குழந்தைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளிலெல்லாம், சத்தியவதியை உதாரணமாய் எடுத்துச்சொல்லும்படியாக அவ்வளவு நேர்மையாய் நடந்துவந்தாள். குழந்தைகள் இன்னு மதிகரிக்கவே குடித்தனக் காரியத்தில் எப்பொழுதும் சோம்பலின்றி வேலை பார்த்துவந்தாள். முதலில், இவள், வீட்டுவேலை செய்வதற்கு ஒரே ஒரு வேலைக்காரிமட்டும் வைத்திருந்தாள். ஆனல் சில சமயங்களில் காளியின் சிறு பெண்ணை ஒத்தாசைக்காக அழைப்பதுண்டு. இப்படிக்கு அநேக இரவும் பகலும் சந்தோஷத்துடனே வேலை செய்துவந்தாள். இப்பொழுது தர்மசீலனுக்கு வரும்படி அதிகமாய் வந்தபடியினுல், இவர்களுக்கு தங்களுக்கு வேண்டிய சுகங்களைத் தேடிக்கொள்ளத் திறமையுண்டாயிற்று. ஆனல், அவர்கள் குடித்தனம் ஆரம்பிக்கும் பொழுது வரும்படிக்குட்பட்ட செலவு செய்கிறதென்று செய்துகொண்ட தீர்மானத்தை அவர்கள் மறக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வருஷ முடிவிலும் கொஞ்சம்பணம் மிருந்தது. அதைச் சாக்கிரதையாய் வட்டிக்கு விட்டு வந்தார்கள்.

எனக்கு தரித்திரமும் வேண்டாம், ஐசுவரியமும் வேண்டாமென்று உண்மையாய்ச் சொல்லக்கூடியவர்கள் அநேகரில்லை. இப்படிப்பட்ட நடுநிலைமையில் தான் தர்மசீலனிப்பொழு திருந்தான். நல்ல தேக சௌக்கியத்தையும், அழகுள்ள குழந்தைகளையும்பெற்று, வைத்தியனுக எங்கும் புகழப்பட்டு, சிநேகிதனுக எங்கும் நேசிக்கப்பட்டு, தன் சுகதுக்கங்களிலெல்லாம் உடன்பட்ட தன் பிரியமுள்ள பெண்சாதியுடன் வாழும்பொழுது, இனி இவ்வுலகில் வேருென்றும் தனக்கு வேண்டியதில்லை யென்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. சில சமயங்களில், தர்மசீலனும்; சத்தியவதியும் பணக்காரர்கள் வீட்டுக்குப்போவதுண்டு. அங்குள்ள நேர்த்தியா யலங்கரிக்கப்பட்ட அறைகளைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் தனக்கு மப்படிப்பட்ட வீடுவேண்டுமென்று சத்தியவதி விரும்புகிறதேயில்லை.

வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தவுடனே தொட்டிவின் பக்கத்திலுட்கார்ந்து ஒரு குழந்தையை முத்தமிடுவதிலும், மற்ருெரு குழந்தைக்கு வேண்டிய ஆகாரங்கள் கொடுப்பதிலும், தன்னைப்போல பாக்கியசாலி வேருெருவருமில்லை யென்று நினைப்பாள்.

இப்படிக்கு தர்மசீலனுடைய சரித்திரத்தின் இப்பாகத்தை யெடுத்து எவ்வளவு சொன்னபோதிலும், மேன்மேலும் ஆனந்த முண்டாகுமே தவிர வேறில்லை. கணவனும் மனைவியும் பிறர்கையை யெதிர்பாராமல் வெகு பரிசுத்தமான போகங்களை யனுபவித்து மிகத் திருப்தியோடு வாழ்ந்தார்கள். சுபாவமாயிவர்களிருவரும் வெகுதர்மசிந்தனையுள்ளவர்கள். தர்மசீலனுடைய நற்குண, நற்செய்கைகளை யறிந்து சந்தோஷிக்கக்கூடியவர்களில் தனகோடி செட்டியாரைப்போல் வேருெருவருமில்லை. தர்மசீலன் அவருடைய வியாதி முற்றிலும் சௌக்கியம் பண்ணக்கூடாததென்று தெரிந்துகொண்டு தற்கால உபசாந்தியாய் அவருடைய அவஸ்தையை சற்று தணிக்கும்படி உபாயங்கள் செய்துவந்தான்.

தனக்கோடி செட்டியாரோ, தர்மசீலனும் சத்தியவதியும் பணம் சம்பாதிப்பதற்குச் செய்யும் முயற்சியைப் பார்க்கும்பொழுது தன்னுடைய ஐசுவரியத்தினல் உண்டாகும் சுகங்களை இவ்வளவென்று மதிக்கத்தெரிந்து கொண்டார். இப்படி யிருந்தபோதிலும் அவர்களிடத்தில் வெகு அன்பும், மரியாதையும் வைத்து அவர்களுடைய சிறிய புருக்கூட்டில், ஒரு அரண்மனையிலுள்ள சந்தோஷத்தையும், சுகத்தையும் பார்க்கிலும், மிகுந்த சந்தோஷமும், சுகமுமிருக்கிறதென்று அடிக்கடிசொல்லுவதுண்டு. கொஞ்சகாலம் சென்றபிறகு தனகோடிசெட்டியார் மிகவும் மெலிந்துபோய் கடைசியா யிறந்துவிட்டார். அவர் இறந்தபிறகு தான் தர்மசீலன்பேரில் வைத்திருந்த மரியாதைக்கு அடையாளமாக தர்மசீலனுக்கும் சத்தியவதிக்கும் ரூ 5000 கொடுக்கும்படி உயிலெழுதி வைத்திருந்ததாகத் தெரியவந்தது. இப்பணத்தை அவர்கள் வட்டிக்குவிட்டு ஒருபொழுதும் அந்த முதலையெடுத்துச் செலவுசெய்கிறதில்லை யென்று தீர்மானஞ் செய்து கொண்டார்கள்.

அவர்களுடையகுடும்பம் விருத்தியானதைப்பற்றி நாம் ஏற்கனவேசொல்லிருக்கிறோம். அவர்களுடைய 'சிறிய புறாக்கூடு' அதிலிருந்த ஜனங்களுக்கு போதாமல் போயிற்று. தனகோடி செட்டியாருடைய பணம்வருவதற்கு முந்தியே வேறு வீடுவாங்கிக் கொள்ளத்தீர்மானித்திருந்தார்கள். ஆனல் இப்பணம் வந்துவிட்டபடியால் பட்டணத்தின் வெகு நேர்த்தியான ஒரு பாகத்தில் வீடுவாங்கிக் கொள்ளக்கூடும்.

ஆனல் வேறு வீடுவாங்குவதற்குக் காரணம் தங்களுடைய குழந்தைகளுடைய சௌக்கியத்துக்குத்தானென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

க. ஜயராமய்யர், பி. ஏ.

—:o:—

ஆயுள்வேதபாஸ்கரன்.

இந்தியநாட்டின் வடக்கிலே சிந்தியத்திற்கப்பால் விந்தியத்திற்கப்பால் இராஜக்கிரகம் என்றொருதேசமுளது. அதனை செங்கோள் முன்னர் பிம்பிசாரன் என்னும் அரசன் ஒருவன் அரசியல் வழுவாது செங்கோல் செலுத்தி ஆட்சிசெய்துவந்தான். அவனுக்கு அஜாதசத்துரு, [illegible]யன், ஜீவகதுமாரபந்தன் என்னும் பெயர்பெற்[illegible] மூன்று புத்திரர்களுண்டு. மூவரில் மூத்தவனாகிய [illegible]ாதசத்துருஎன்பவன் பட்டத்திற்கு உரியவனாதல[illegible] ஏனையிருவரும் தாந்தாமொரு கைத்தொழில் க[illegible] உய்தல்வேண்டுமே என்று எண்ணியிருந்தனர்.

இரண்டாவது குமாரனாகிய அபயன் அரசனிடத்தில் அக்கருத்தை அறிவித்துக் கம்மியத் தொழில் [illegible] விம்மிய ஒருவனை அடைந்துஅத்தொழில் பயி[illegible]னான். இளையவனாகிய ஜீவககுமாரபந்தன் [illegible] னிடம் சென்று தன் உள்ளக்குறிப்பை உண[illegible]னான். உடனே பிம்பிசாரன், "ஆயின், ஜீ[illegible] எத்தொழில் கற்க விரும்புகின்றாய்?" என்று கேட்டான். மைந்தன், "அண்ணா! ஆயுள்வேதம், ஆராய ஆசை கொண்டுள்ளேன்" என்று கூறினன். அரசனும் அங்ஙனேசெய்க என்று பணித்தான்.

ஜீவககுமாரபந்தன் ஆயுள்வேதியரை அடைந்து, மருத்துவநூல் நுணுக்கங்களைக்கூர்ந்து உய்த்துணர்வானாகி மிகத்தேர்ச்சியடைந்தான். அதன் பின்னர், ஆயுதசிகிச்சையில்சிறந்தவனாகியும்கபாலந்திறக்குஞ் சிகிச்சையொன்றுமே கைவந்திலனாகித்தந்தையிடம் அடைந்து, "தந்தாய்; கற்க கசடறக் கற்பவை" என்றது வேதம். அடியேன் ஆயுள்வேதத்தை ஆராய்ச்சிசெய்துஅரியபெரியசிகிச்சைகள் பலகற்றேன். கபாலத்தைத்திறந்து சிகிச்சைசெய்வதை அறிந்தாலொழிய என் பாண்டித்தியம் பூர்ணபாண்டித்தியமாகாது. இக்குறை ஒழிந்தாலொழிய என் மனமும் அவா அடங்காது. ஆகவே இதனை எவ்விதத்திலாயினும் கற்றுத்தீரவேண்டுமென உறுதிகொண்டேன். இந்த வித்தையில் கைபோனவர் ஆத்திரேயர் என்னும் ஆயுள்வேதியர் பெருமான் ஒருவரேயாவர். அவர் தக்ஷசிலம் என்னும்திருப்பதியிலே எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அவரை அடைந்து வழிபட்டு அவ்வித்தை அறிந்து வரும்பொருட்டாக அடியேனுக்கு விடைதந்தருள்க" என்று வேண்டினன். அரசனும் அதற்கு இசைந்து தக்ஷசிலத்தின் மன்னவனாகிய புஷ்கரபூபதிக்கு "என் அருந்தவச்செல்வனாகிய ஜீவகன் என்கின்றவன் ஆசிரியர் ஆத்திரேயரிடத்தில் ஆயுள்வேதத்தின் சூக்ஷ்ம மர்மங்களை அறியவேண்டிவருகின்றான். அ[illegible] அவனுக்குச் செய்வன செய்க" என்[illegible]ன. நாளைக்குக் [illegible]

[illegible] மேலும், நான் வேலை செய்யு[illegible]

ஜீவகனும் [illegible] போ[illegible] அவர் [illegible] தூங்கிக் [illegible]ண்டு அங்குநின்[illegible]ள். அவ[illegible]ழுந்திருக்கி[illegible]ாள் சென்றபின் [illegible]த்துக்கொள[illegible]ன். இவ்ரனைக்கண்டான். வீணைக்கழி[illegible]டந்த இளைப்பாற்றி நீர[illegible]ர்களுக்குக்க[illegible]ப்பலசெய்து அழைத்துத் [illegible] தச்சுவேலை [illegible]த்திரேயர் முன்னிலையில் விடு[illegible]க்காரர்ளிடத்தி[illegible]ர். இவனுகின்றவன் மன்னர் ம[illegible]ம், அதிகமாய்க்ரன் மக்கள் மூவரில் இளையவன். இ[illegible]து வழக்கம். [illegible]ரபந்தன் என்பர். மருத்துவநூலில் [illegible]ச வெகு காலத்தவன். மண்டை ஒட்டைத்திறக் [illegible] பணக்காரர்கள் [illegible]றதனையும் தேவரீர்பால் உபதேசிக் [illegible] தகம்வைப்பத[illegible] பாவம் இத்தனைதூரம் வந்தடைந் [illegible]ட்பார்கள் [illegible]ற்றி அடியேன் இன்னும்சொல்லத் [illegible]ல்லை. இச்சிறுவனைத் தங்கள் தலை [illegible] இவன்மீது ஒருகண்மலரைச்சாத்தி [illegible]. அடியேனுக்குச்செலவு கொடுத்த [illegible]சால்லி விடைபெற்றுச் சென்றான். [illegible] ஆசிரியர்க்கு உள்ளங்குளிர வழிபா[illegible] [illegible]வெல்லாம் ஒன்றொழியாமல் நிறை[illegible] [illegible]செய்துவந்தான். ஆசிரியரும் "ஆ! ஆ! மாணாக்கன் என்றால் இவனுக்கேதகு[illegible] நிழலைப்போல்கின்றான். குளிருக்குத் [illegible] ரையும்போல்கின்றான். நமக்குக் கைவந்த[illegible] தையை இவனுக்கு அங்கை நெல்லியாய்க்காட்[illegible] கொடுத்தல்வேண்டும்" எனத் திருவுளங்கொண்[illegible] குளிரக்கடாக்ஷித்துவந்தார்.

ஜீவகன் தன்னுடைய ஆசிரியர் கூறுவது கூறுமுன்னரே ஏகசந்தகிராகியாய்ப் பாடங்கொள்ளும்சூக்ஷ்மசுபுத்தியுடையனாயிருப்பதைக்கண்ட ஆத்திரேயர் அடங்காத ஆநந்தங்கொண்டவராகித் தாம் நோயாளரைப் பார்க்கப்போகும்போதெல்லாம் அவனை

யும் உடனழைத்துச் செல்வாராயினார். இங்ஙனம் ஒழுகும்போது ஒருநாள் ஆத்திரேயர் ஒரு நோயாளனைக்கண்டு நாடிபரீக்ஷைசெய்துஇன்னமருந்து உட்கொள்வது என்று திட்டப்படுத்தி விட்டுத் தமதிருப்பிடம் சென்றடைந்தார். அதுகண்ட ஜீவகன் "இந்நோயாளன் இம்மருந்தினை உட்கொண்டால் இன்றைக்கேஇறப்பதுதிண்ணமாகும். இப்போதுஇதைச் சொன்னால் ஆசிரியர்மேல் குற்றங்கூறுவதாகும். என்ன செய்யலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டே ஆசிரியருடைய இருப்பிடம் சேர்ந்தபின், வேறுகாரியமாகப் போகிறதுபோல நோயாளனுடைய வீட்டைமீண்டும் அடைந்தான். அடைந்து 'பொய்மையும் வாய்மையிடத்தபுரை தீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்' என்னும் வேதவாக்கியமே துணையாகஉபாயம்ஒன்று செய்தான். பிணியாளனிடம் அதிக விரைவாக வருவதுபோல நடித்து "வைத்தியர்முன்னர்க் கூறியமருந்தினை உட்கொள்ள வேண்டாமென்று எச்சரிக்கைபடுத்தி இம்மருந்தையே உட்கொள்ளும்படியாகத் தங்களிடம் ஓடோடியும் சென்று கூறிவா என்று சொல்லியனுப்பினார். எச்சரிக்கை" என்று திட்டப்படுத்தி வந்துவிட்டான். வந்தவன் இது செய்தியை ஆசிரியரிடம் சொல்வது தற்புகழ்ச்சியாகுமே என்று நினைத்து சும்மா இருந்துவிட்டான். நோயாளியும் ஜீவகன் சொல்லிக்கொடுத்த மருந்தை உட்கொண்டு முன்னிலும் நோய் பதின்மடங்கு தணிந்து இலகுவாய் எழுந்து உலாவிக் கொண்டிருந்தான். மறுநாள் ஆத்திரேயர் போய் அந்நோயாளனைக் கைபிடித்துப்பார்க்க அவன் முன்னிலும் ஆயிரமடங்கு நோய்தணிந்து இலகுவாய்எழுந்துலாவ சக்திஉடையவனாயிருத்தலைக்கண்டறிந்து "குணமதுகைவிடேல்" என்பதற்கிசைய "அம்மருந்தையே இன்னும் இரண்டொரு வேளை உட்கொண்டாயானால், உன்நோய் பரிஷ்காரமாகப் போய்விடும்" என்றுசொன்னார். அப்போது அந்த வியாதியஸ்தன் "முன்னே தாங்கள் கொடுத்தீர்களே அதுவா அல்லது பின்பு ஜீவகன்கையில் கொடுத்தனுப்பினீர்களே அதுவா? என்றுகேட்டான். கேட்கவே, ஆத்திரேயர் கலக்கமெய்தி "முன்னர் என்னகொடுத்தேன்? அப்புறம் என்ன கொடுத்தனுப்பினேன்? காட்டு" என்ன, அவனும் அவற்றை எடுத்துக்காட்ட, ஆசிரியர் "அடடா! மதிமோசம் போனேன். அந்தமட்டில் ஜீவகன் இவன் ஜீவனைப்பிழைக்க வைத்தான். வைத்தியருக்கு எப்போதும் சமயோசிதமான புத்திநுட்பம் இருக்கவேண்டும்" என்று நினைத்து, "ஜீவகன் கொண்டுவந்தமருந்தையே உண்பாய்" என்றார். அதுமுதல்ஆசிரியர் ஜீவகனைத் தம்மரிய உயிராக எண்ணித் திருவருள்பாலித்து வந்தார்.

ஆசிரியர்ஆத்திரேயரிடத்தில் ஜீவககுமாரனேயன்றி அனேக பிராமணச்சிறுவர்களும் சிஸ்ருஷை செய்து சிகிச்சைநூல் கற்று வந்தனர். ஆத்திரேயர் ஜீவகன்மீது அன்பு கொண்டிருப்பதைக்கண்டு பொறாதவர்களாகி பார்ப்பனச் சிறுக்கர்கள் ஆசிரியரை அடைந்து "சுவாமீ! அடியோங்களும் தங்களை வழிபட்டுப்பிழைக்கஎண்ணியிருக்கும்சிஷியர்களல்லவோ? [ஜீவ]கனுக்கு எங்களைக் காட்டில் உள்ள சிறப்பு என்ன. அவனுக்குமாத்திரம் அகிலவித்தைகளையும் அதிக பிரீதியுடன் கற்பிக்கின்றீர்களே; இது தகுமோ?" [எ]ன்று விண்ணப்பித்தார்கள். அதுகேட்ட ஆசிரியர் 'மாணாக்கர்களே! கேளுங்கள். நான் எல்லோரையும், ஒருகண்ணிலேபார்ப்பவன். நீங்கள் இப்படிக் குறை கூறுவதைக் கேட்க எனக்கு மனநோகின்றது. உங்களெல்லோரையும் ஒருங்கே என்முன்னிலையில் வைத்துக்கொண்டு தானே மருத்துவம் கற்பிக்கின்றேன். அவனைமாத்திரம் அதிகரகசியமாய்வேறிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு கற்பிக்கின்றேனா? இல்லையே. அவன் ஏகசந்தகிராகியாய் இருக்கின்றான், யாதொன்றையும் குறிப்பினால் அறிந்து கொள்ளும் நுண்ணறிவுஉடையவனாக இருக்கின்றான். அது என்னுடைய குற்றமல்லவே!" என்று சொன்னார். அது கேட்ட பார்ப்பனப்பிள்ளைகள் "எங்களுக்கில்லாத புத்திகூர்மை அவனிடத்தில் மாத்திரம் அதிசயமாக என்ன கண்டீர்?" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவ்வாசிரியர் "நல்லது, இதுகாரியத்தை உங்கட்கு நான் அதி சீக்கிரத்தில் தெரிவிக்கிறேன். அதுவரையில் பொறுங்கள்" என்று சொன்னார்.

மாணாக்கர்களை ஒவ்வொருவனாக அழைத்து மருந்து கடைக்குப்போய் ஒவ்வொரு சரக்கின் விலையை விசாரித்தறிந்து வரும்படி அனுப்பினார். பிராமணப்பிள்ளைகள் ஆசிரியர் தத்தம்மை வேண்டிய அந்தந்தச் சரக்கின் விலையை மாத்திரம் கேட்டறிந்து வந்தனர். ஜீவகன் பலபல சரக்குகளின் விலையையுங் கேட்டுக்கொண்டு வந்தான். அனைவரும் வந்து சேர்ந்தபிறகு ஆசிரியர் அவனவனைத் தாம் வேண்டின பொருளேயன்றி மற்றும் ஒவ்வொன்றின் விலையைக் கேட்க அவனவன் "தாங்கள் கட்டளையிட்டதைமாத்திரம் விசாரித்துவருவது கடமையென்று அதன் விலையை விசாரித்து வந்தேன். வேண்டுமானால் மறுபடியும் போய் இப்போது வேண்டின சரக்கின் விலையை விசாரித்து வருகிறேன்" என்றுசொல்ல, ஜீவகன் மாத்திரம் எவ்வெந்த சரக்கின் விலையைக்கேட்டபோதிலும் பளிச் பளிச்சென்று சொல்லிவந்தான்.

ஆசிரியர் பின்னுமொருமுறை ஜீவகன்ஆற்றலை† அச்சிறுவர்களுக்குச் செம்மையாக விளக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அனைவரையும் நோக்கி, "அதோ காண்கின்ற குன்றத்தையடைந்து அங்கு நின்றும் ஔஷதி‡

† ஆற்றல் = திறமை ‡ ஔஷதி = மருந்து சரக்கு

யல்லாத தொன்றைக் கொண்டுவாருங்கோள் பார்ப்போம்" என்று ஏவினார். சிறுவர்களும் அங்ஙனமே சென்று அக்குன்றினை ஆராயத்தொடங்கினார்கள். அவனவன், எவ்வெதனை ஓஷதியல்லன்று நினைத்தானோ அவ்வதனைக்கையில் எடுத்துக் கொண்டுவந்தான். ஜீவகன் ஒரு கோரையைக் கிள்ளிக்கொண்டு வந்தான். இவர்கள் வருகின்ற வழியில் அந்தணச்சிறுவர்கள் ஒரு யானையின் அடிச்சுவடுகளைக்கண்டு அவைகளை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஜீவகன் அவர்களை அணுகி "என்னபார்க்கின்றீர்கள்? நானும் சற்று பார்க்கட்டும்" என்று எட்டிப்பார்த்துச் சுற்றிவளைத்து நோக்கிச் சாவதானித்து "ஐயமார்களே! இவை ஒரு பெண்யானையின் அடிச்சுவடுகள், அந்த யானையும் வலக்கண்குருடு: இன்றைக்குக் குட்டி போடும். அதுவும் ஆண்குட்டி.. அந்தயானையின்மேல் ஒருபெண்பிள்ளை ஏறிக்கொண்டுபோனாள். அவளுக்கும் வலக்கண்குருடு: அவளும் கருப்பவதி: இன்றைக்குப் பிள்ளைபெறுவாள்" என்றான். பிராமணச்சிறுவர்கள் அனைவரும் "இந்தஜீவகன் என்னடா! சித்திரம் பேசுகிறான், நாமெல்லாரும் ஒன்றாகத்தானே வந்தோம்; பெட்டையானையாம்: அது குட்டிபோடப்போகிறதாம். அதன் மேலும் ஒரு பெண்பிள்ளையாம். அவளும் பிள்ளைபெறப்போகிறாளாம், நம்மிடத்தில் அண்ட மளக்கிறானே" என்று கைகொட்டிச்சிரித்து பரிகாசஞ்செய்துகொண்டே வழிநடந்து வந்து ஆசிரியரிடம் சேர்ந்தார்கள்.

ஆசிரியர் அப்பார்ப்பனச்சிறுவர்கள் கொண்டுவந்த பச்சிலைகளைநோக்கி ஒவ்வொன்றாக "இது வயிற்றுவலிக்காகும், இதனால் தலைவலிதீரும், இது கட்டிகளின்மேல் வதக்கியிட உதவும்: இது கியாழமிட்டுக்கொடுக்க ஜன்னிபாதத்தைத்தொலைக்கும். இது சுவாசகாசத்தைக்கண்டிக்கும்: இது குஷ்டநோய்போக்கும்" என்றிப்படியாகக் கழித்துவந்து "இவைகளெல்லாம் ஓஷதிகளே ஆகின்றன" என்றார். பின் ஜீவகனை நோக்கி "நீ கொண்டுவந்ததென்ன? காட்டு. பார்க்கலாம்" என்று கேட்க, ஜீவகன் "குன்றுமுழுதும் துருவித்திரிந்தேன்; கண்டன கண்டனவெலாம் ஒவ்வோர் நோய்க்கு மருந்தாகும் ஓஷதிகளாகவே இருக்கின்றன. வெறுங்கையர்க வருவதும் சாமர்த்தியமல்லவே. ஓஷதியல்லாத தொன்றைக்கொண்டுவர வேண்டுமே. இந்தக்கோரையைக்கொண்டு வந்தேன்" என்று சொல்லிக் கோரையைக் காட்டினான். ஆசிரியர் "இதனாலாகும்பயன் என்னை?" என்றுகேட்க, "ஒருவனைத் தேள் கொட்டினால் இந்தக் கோரையினால் வேது பிடிக்கலாம்" என்றுசொன்னான். உடனே ஆசிரியர் புன்னகை செய்தார். அதுகண்ட பிராமணச்சிறுவர்கள், ஜீகன்லெவ் வேறுமப்புக் கொண்டவராய் ஆசிரியர் நகையாடினார் என்று நினைத்து, "ஐமீர்! இவன்திறத்தைஇவ்வளவுதானென்று நினைத்தீர்களோ. நாங்கள் வந்துகொண் டிருக்கும்போது வழியில் ஒருயானையின் அடிச்சுவடுகளைக் கண்டோம். இந்த அறிவாளன் அவை ஒருபெண்யானையின் சுவடுகளென்றும்; அந்த யானையும் வலக்கண்குருடு. இன்றைக்குக்குட்டிபோடுமென்றும்; அந்த யானையின்மீது ஒருபெண்பால் சாரிபோயினள், அவளும் வலக்கண்குருடு, கருப்பவதி, இன்றைக்குப் பிள்ளைபெறுவாள் என்றும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டதுபோல விசித்திர வார்த்தைகள் பேசினான்" என்று சொன்னார்கள்.

இதையெல்லாங் கேட்ட ஆத்திரேயர் "அப்பா! ஜீவகா! இதெல்லாம் மெய்தானா?" என்று வினவினார். அதன்மேல் ஜீவகன்: "ஆம் சுவாமி" என்றான். அதன்மேல் ஆசிரியர் "அடிச்சுவடுகளால் ஆண்யானை அல்லது பெண்யானை என அறிவதெப்படி?" என்றுகேட்டார்.

ஜீவகன்: 'சுவாமி! ஆண்யானையின் அடிச்சுவடுவட்டமா யிருக்கும். பெண்யானையின் அடிச்சுவடு நாற்கோணமாயிருக்கும்" என்று விடைகொடுத்தான்.

ஆசாரியர்: "அது வலக்கண்குருடென்றுஎங்ஙனம் அறிந்தாய்?"

ஜீவகன்: "சுவாமி! அது இடப்பக்கத்திலுள்ள புல்லைமாத்திரம் மேய்ந்திருக்கிறது."

"அந்தயானை கருப்பம் கொண்டதென்று எப்படி அறியப்பட்டது?"

"அதன் காற்சுவடு ஆழமாய் அழுந்தி யிருந்தது."

"அது ஆண்குட்டி போடுமென்று எப்படி தெரிய வந்தது?"

"வலப்பக்கத்துக் காற்சுவடு நன்றாய் குழிய ஊன்றியிருந்தது."

"அந்த யானையின்மீது ஒருபெண் ஏறியிருந்தாள் என்பது என்ன நிச்சயம்?"

"அவள் வழியில் இறங்கி நடந்திருக்கிற காற்சுவடுகளைக் க்ண்டேன்."

"அவளுக்கு வல்க்கண் குருடென்பது எப்படி துணியப்படும்?"

"அவள் இடப்பக்கத்திலுள்ள பூக்களை மாத்திரம் கொய்திருக்கிறாள்"

"அவள் கருப்பிணியாவ தெப்படி?"

"அவளுடைய குதிக்கால் தரையில் செம்மையாய்ப் பதிந்திருக்கிறது" என்று சொல்லிப் பின்னும் "ஐயரே! ஈதெல்லாம்உண்மை. இவைகளை அடியேன் அநுமானப் பிரமாணத்தால் அறிந்தேன். தாங்கள் உண்மை தெரியவேண்டினால்என்னோடுகற்கும் இவர்களில் ஒருத்தனைச சத்திரஞ்சென்று விசாரித்துவரும்படிசெய்யுங்கள்." என்று சொன்னான். பிரத்தியக்ஷ

த்தில் அப்படியே பரீக்ஷித்துப் பார்க்கையில் எல்லாம் அவன்சொன்னது சொன்னதுபோலவே நடந்திருந்தன. அதுமுதலாக பார்ப்பனச் சிறுவர்களும் இவன் மீதுகொண்ட பொறாமையை ஒழித்து ஒருமைப்பட்டிருந்தார்கள்.

ஜீவகனும் கபாலந் திறப்பது தவிர மற்ற எல்லாம் ஐயந்திரி பின்றிக் கற்றுணர்ந்தவனாகிக் காலங்கழித்து வருகையில், ஒருநாள் தீராத் தலைநோய் கொண்ட ஒருவன் ஆத்திரேயரை யடைந்து "ஐயா! ஆயுள் வேதியரே! எந்தநோய் கொண்டாலுங் கொள்ளலாம். அப்பப்ப! தலைநோய்பொல்லாதது. தலைநோயிலும் என் தலைநோய் தீராத தலைநோயாக இருக்கின்றது. எத்தனை வைத்தியர்களைக் கட்டிக்கொண்டழுதேன். எவ்வளவுபணம் விரயஞ்செய்தேன்: ஐயோ பாழாய்ப்போன அந்த எமதர்மராஜன் என்னைக்குத்தான் என் ஏட்டை எடுத்துக்கிழிப்பானோ. தங்களைப்பற்றி வெளித்தேசங்களில் வெகுசிறப்பாகச் சொன்னார்கள். தாங்களும் கையை விரித்துவிட்டால் என் கதி அதோ கதிதான். "இறுமுயிர்க்கும் ஆயுண் மருந்தொழுக்கல் தீதன்றால்" என்பார்களே. கடைமுறையாகத் தங்கட்குக் காட்டிவிடுகிறது. தாங்களும் அஸாத்தியமென்றால் ஆருயிரை மாய்த்துக் கொள்வதென்று துணிவுகொண்டுவந்துவிட்டேன். மக்களும் மனையுமாக இருப்பவன். அடியேன்மீது கிருபா கடாக்ஷம்பண்ணி பிராணபிச்சை கொடுக்கவேண்டும். என் அப்பனே!" என்று சொல்லி வருந்தினான். அதுகேட்ட ஆத்திரேயர் அந்தநோயாளனைத் தலையைத் தடவிக்கொடுத்து "தம்பி! அஞ்சாதே, படுவது பட்டுத்தானே தீரவேண்டும். உன்னுடைய கிரகசாரம் நாளையோடு ஒழிந்துபோகிறது. நீ ஒரு கொட்டாரத்திலே ஒரு குழிதோண்டி அதினிறையச் சாணநீரை ஊற்றிவை. நாளைக்கு இதற்கேற்ற சிகிச்சை செய்கிறேன். ஒரு க்ஷணநேரத்தில் நோய் தணிந்துவிடும்." என்று சொல்லியனுப்பினார். இதையெல்லாம் செவியேற்ற ஜீவககுமாரன் ஆசிரியரை மும்முறை வலம் வந்துபணிந்து "சுவாமி! நான் ஆயுள்வேதத்தை ஆராய்ச்சிசெய்து அதனால் இலாபம் பெற்று செல்வவந்தனாக வேண்டுகின்றேனில்லை. வேறுபயன் வேண்டுகின்றேனுமில்லை உலகத்தார்க்கு என்னாலான நன்மை செய்யவேண்டுமென்பதே அடியேனுடைய அவாவின் கருத்து. தேவரீர் அநேகநாளாக வழிபட்டுக் காத்துக்கிடந்தேன். நாளையொருபொழுதுந் தப்பினால் அடியேனுடைய கருத்து நிறைவேற எத்தனை நாளாகுமோ. தேவரீர் அப்பிணியாளனுக்கு சிகிச்சைசெய்யும்போது அண்டையில் இருக்க அடியேனுக்கு வரங்கொடுக்க வேண்டும்" எனக் கல்லுமுருகக் கனிந்துபேசினான். ஆசிரியரும் இவனுக்குஇவ்வரங்கொடாவிட்டால் சிஷியத்துரோகமாகுமென்று நினைத்து "அப்பா! அப்படியே செய். ஆனால் பரணைமேல் மறைந்திருக்க வேண்டும்" என்று அநுக்கிரகித்தார்.

ஆத்திரேயரும் மறுள் காலையில் வழக்கம்போலாலே ஜீவககுமாரபந்தனை உடனழைத்துக்கொண்டு சென்று தலைநோயாளனை யடைந்து அவனைச்சாணநீர்க்குழியிலிருக்கச் செய்து ஜீவகன் மறைந்திருக்க ஓரிடமுங்காட்டிச் சிகிச்சை செய்யத்தொடங்கினார். தொடங்கிக் கபாலத்தைக்கழற்றிக் கீழிறக்கிவைத்துவிட்டு மூளையில் யாதேனும் பழுதுண்டோ என்று உற்றுப்பார்த்தார். பார்த்தவிடத்திலே மூளையில் ஒரு புழு மூளையோடு மூளையாய் ஒட்டிக்கொண்டு இருந்தது. உடனே அதனைப்பிடித்திழுக்கும் பொருட்டுக் கையில் குறடு எடுத்தார். அவ்வளவிலே மறைவிலிருந்த மாணாக்கன் "பொறுங்கள்! பொறுங்கள்!!" என்று கூவினான். ஆசிரியரும் அசைவற்றிருந்து "ஜீவகா! இங்கும் இருக்கிறாயா? பொறுக்கவேண்டியதென்ன? இந்தச்சனியனைத் தொலைத்தாலல்லவோ இவன் நோய்தீரும்" என்றார். ஜீவகன் "சுவாமி! மெய்தான். மூளை மிகவும் மிருதுவானதாகையால், புழுவினைப் பிடித்திழுக்கும்போது மூளைக்குச் சேதமுண்டாகி இவன், பாவம்! இறக்கும்படி நேரிட்டாலும் நேரிடும் என்றான். ஆசிரியர் "அதை மற்றெப்படி ஒழிப்பது?" என்று கேட்க, ஜீவகன் ஐயரே! இக்குறட்டினைச் சற்றுக்கும்பியில் வைத்துக் காய்ச்சி அப்புழுவிற்கு நேராகக்காட்டினால்புழுவும்சூடுபொறுக்கமுடியாமல் நெளிவுறும். அப்போது அதனை இவ்வாயுதத்தின் நுனியினால் அசைப்போமாயின் பொட்டெனக்கீழே விழுந்து விடும்" என்றுசொல்லினான். ஆசிரியரும் அங்ஙனே செய்து முன்போலவே மண்டையோட்டினைப் பொருத்தி மற்றும் செய்ய வேண்டுவதைச் செய்த, உடனே நோய்கொண்டவன் பேயாடி விட்டவனைப்போலத்தெளிந்தெழுந்து ஆயுள்வேதியருக்கு ஐந்நூறு பணங் கொடுத்து போய்விட்டான். பின் ஆசிரியர்தமது தலைமாணாக்கனைத் தலைமுழ்கிவரச்செய்து கபாலசிகிச்சையின் மர்மத்தை உபதேசித்து "அப்பா நான் இந்தவித்தையின் உதவியால்உயிர்வாழ்ந்திருப்பவன். ஆதலால் நீ இதனை இந்நாட்டில் வழங்கலாகாது!" என்றுசொல்லி, ஆசிமொழிகூறி வாழ்த்தினார். ஜீவககுமாரனும் ஆசிரியரைமும்முறைவலங்கொண்டு அடியில் முடியுறப்பணிந்து குருதக்ஷிணையுங்கொடுத்துப் பிரிவாற்றாதவனாய் மனந்தேறி விடைபெற்றுக்கொண்டு புஷ்கரபூபாலனுக்கும் வந்தனம் பண்ணித் தன்வீட்டுமுகமாக வழிகொள்வானாயினன்.

(இன்னும் வரும்)

தி. செல்வகேசவராயமுதலியார்.

சிறுவர்க்கான பக்கம்.

[விவேக சிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.]

எனது சின்னஞ்சிறு நேசர்களே, இந்தவிசை நமது சபைக்குப் புதிதாய் வருபவர் ஒருவருமில்லை. ஆகையால் மாயாண்டிக்குப் பரிச்சயம் செய்துவைக்கும் வேலை ஒன்றுமில்லை. போன விசை நான் உங்களுக்குப் பரிச்சயம் செய்துவைத்த நமது தாதா இந்த விசையும் வந்திருக்கிறார். இவரைப்பற்றி நான் விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை யாயினும் ஒரு சிறு விஷயத்தை மட்டும் உங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டுவர இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லக் கோருகிறேன். நமது தாதா வயதானவராய் கிழவன் என்கிற பெயருக்கு உரியவராயிருந்தாலும், காரியத்தில் வெகு சுறுசுறுப்பும் ஒழுங்கும் பாராட்டுகிறவரென்று எனக்குத் தெரியவருகிறது. போனமாசம் விவேக சிந்தாமணி வெளிவர நாளாய்விட்டதென்று பத்திராதிபர் இந்தமாசத்துசஞ்சிகையைசீக்கிரம் வெளிக்கொண்டுவர வேண்டி அது விஷயத்தைப்பற்றி அவர் பாகத்துக் கெழுதுகிறவர்களுக்கெல்லாம் தெரிவித்ததுபோல் எனக்கும் தெரிவித்தார். நான் மாயாண்டியா யிருப்பதால் யாருக்கும் நேரில் பிரசங்கமாவது கூடாமலிருப்பதைத் தெரிவித்து நமது சிறுவர்க்கான பக்கத்துக் கெழுதுகிறவர்களுக்கும் அது விஷயத்தைக் குறித்து ஒருகடிதம் போக்கச் சொல்லி வேண்டிக் கொண்டேன். அவர் அப்படியே செய்ததில் அவர் கடிதத்துக்கு நம்மவர்களில் முதல்முதல் பதில்அனுப்பினவர் நமது தாதாவே. பத்திரிகை சீக்கிரம் வெளியாக வேண்டுமென்றெழுதினதினால் நம் சிறுவர்களை காலையிலெழுப்ப வந்துவிடுகிறேனென்று அவர் சங்கதியைச்சொல்ல நீங்கள் பழையது சாப்பிடுமுன் வந்து விட்டார். 'செய்வினை திருந்தச் செய்' என்று ஔவையார் ஆத்திச்சூடியில் சொன்ன வாக்கியத்தை நாம் வாயால் ஒப்புவிக்கமட்டும் குட்டிப்பாடம்செய்திருக்கிறோம். நமது தாதா அந்தப்படி செய்யவும் கற்றிருக்கிறார். நாம் நல்லதென்று கண்ட எதையும் காரியத்தில் கடைப்பிடித்து நடக்கவேண்டுமென்கிற உண்மையை நமது தாதாவே ஒருசமயம் நமக்கு கதைசொல்கிறதுபோல் சொல்லிக் காட்டுவாரென்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அவர் நமக்குச் சொல்லிக் காட்டுமுன் நாம் சுற்றுப்பக்கத்தில் நடப்பவைகளைக் கவனமாய் ஊகித்துப் பார்த்து நாமாக அறிந்துகொண்டால் அவர் நம்மை எவ்வளவு புத்திசாலிகளென்று நினைப்பார். நாம் இரண்டு மூன்று வயசுக் குழந்தைகளா யிருக்கும்பொழுது நமது 'அக்கா' 'அம்மா' இவர்கள் நம்மைச் 'சமர்த்து' என்று சொல்லவேண்டுமென்று நமது குழந்தைப்புத்தியைக்கொண்டு எவ்வளவு பாடுபட்டோம். இப்போது பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போய்வந்து 'விவேகசிந்தாமணி' வாசிக்கும் வயசுள்ளவர்களாய் விட்டோமாதலால் 'சமர்த்து' என்று சொல்வது மட்டும் நமக்கு அவ்வளவு திர்ப்தி தருவதாயில்லை. நாம் 'புத்திசாலி' என்று பேரெடுக்க வேண்டுமென்கிற ஆசையே இப்போது நமக்கு அதிகமாயிருக்கிறது. அந்தப் பேர் எடுக்க வேண்டுமானால் நாம் எப்போதும் 'காதும் கண்ணுமாயிருந்து' நம்மைச்சுற்றி நடப்பவைகளை யெல்லாம் கவனித்து, அவைகளில் அடங்கியிருக்கும் உண்மைகளை யெல்லாம் ஊகித்தறிந்துகொள்ள வேண்டும். இதை மனதில் பதியவைத்துக் கொண்டு இப்போது நமது தாதா சொல்லும் இரண்டாவது சங்கதியைக் கேளுங்கள்.

II

பிள்ளைகளே பெண்மணிகளே! வாருங்கள். இந்த மண்டபத்தின் படிமேல் உட்காருங்கள் நான் இந்த மேடையின்மேல் இருக்கிறேன். கேளுங்கள்.

நான் சிறுவனாய் என் தங்கையுடன் என் தகப்பனாரிடத்தில் படித்துக்கொண்டு இருக்கும்போது எங்கள் வீட்டுக்கு நாலாவதுவீட்டில் குப்புசாமி என்று ஒரு பையன் இருந்தான். அவனுக்கும் சுமார் பத்து வயது இருக்கும். அவன் எங்கள் தெருவின் கோடி வீட்டுத் தெருத்திண்ணையின்மேல் வைத்திருந்த ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் அரிச்சுவடி, வருக்கபாடம், பெயர்ச்சுவடி, ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வெற்றி

வேற்கை, குமரேசசதகம், திருப்புகழ், வடவேங்கட நாராயணசதகம், நெல்விலக்கம், பொன்னிலக்கம் முதலானவைகளைப் படித்திருந்தான். அவனுடைய தகப்பன் காய்கறிகள் பயிரிடும் ஒரு தோட்டக்காரன். நாங்கள் அவனிடத்தில் அடிக்கடி கத்தரிக்காய், வாழைக்காய், புடலங்காய், அவரைக்காய், பூசனிக்காய், சுரைக்காய், கொத்தவரைக்காய், பாவற்காய், பீர்க்கங்காய், பச்சைமிளகாய், இஞ்சி, கொத்தமல்லி, வாழையிலை முதலானவைகளை வாங்குவது வழக்கம். எங்கள் அப்பா அவன் தோட்டத்துக்குப் போனால் என்னையும் என் தங்கையையும் கூட அழைத்துக்கொண்டு போவார். சிலசமயங்களில் அந்தத் தோட்டக்காரனே எங்கள் வீட்டுக்குக் காய்கறி கொண்டுவரும்போது அவன் மகன் குப்புசாமியும் அவனோடு வருவான்.

இப்படியிருக்கும்போது, ஒருநாள் நானும் என் தங்கையும் வீட்டுப் புழைக்கடையில் ரோஜா, மல்லிகை, நந்தியாவட்டை, துளசி, கஸ்தூரிபட்டை, சம்பங்கி முதலிய பூஞ்செடிகளுக்கு பாத்திகட்டித் தண்ணீர் பாய்ச்சப்போனோம். அந்நேரம், பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த குப்புசாமி எங்களைப் பார்த்து, "செல்லப்பா! என்ன செய்ரிங்கோ?" என்றுகேட்டான். நான், குப்புசாமி, பூஞ்செடிக்கு பாத்திகட்டி தண்ணீர் பாய்ச்சப்போகிறோம் என்றேன். உடனே குப்புசாமி உள்ளே வந்து ஓலைச்சுவடிக் கட்டை ஒரு மரக்கிளையில் மாட்டிவிட்டு, என் கையில் இருந்த களைக்கொட்டை வாங்கி, செடிகளுக்கு ஒவ்வொருமுழச் சதுரமாய் பாத்திகொத்தி, குப்பையின் அடியில் இருந்த சாணியெருவில் ஒவ்வொரு செடிக்கு ஒவ்வொரு கையெருவு கொண்டுவந்து போட்டான். அப்புறம் செடிக்கு செடி நடுவில் ஐந்து விரற்கிடை அகலமும் மூன்று விரற்கிடை ஆழமுமாகக் கால்வாய் வாங்கிப் பாத்திகளைச் சேர்த்து விட்டான். அதன்மேல் என்னை பெர்டி பொட்டான செங்கல்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டுவரச் சொன்னான். என் தங்கையை ஒரு செம்பில் தண்ணீர் மொண்டுவா என்றான். நான் கொண்டுபோய்க் கொடுத்த கல்லுகளை சடைசியில் இருந்த ஒரு பாத்தியின் ஒரு பக்கத்தில் பரப்பி, என் தங்கை கொண்டுவந்த தண்ணீரை அதன்மேல் விரல்களை விரித்து ஊற்றினான். நாலு செம்பு தண்ணீர் வார்த்த உடனே பாத்திகளெல்லாம் நிரப்பி விட்டான்.

எங்களுக்கு அந்தப் பாத்திகளின் அழகையும் சிறிய கால்வாய்களால் தண்ணீர் பாய்கிற அழகையும் பார்க்கப்பார்க்க அதிக சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. அப்போது எங்கள் வீட்டில் மகாலக்ஷ்மி விரதம் என்கிற நோன்பு கும்பிட்டு நான்குநாள் இருக்கும். உடனே நான் வீட்டிற்குப்போய் என் தாயாரைக் கேட்டு இரண்டு நெய்யில் சுட்ட அதிரசம் வாங்கி வந்து குப்புசாமி கையில் கொடுத்தேன். அவன் அதை வாங்கிப் பிட்டு வாயில் போட்டு சப்பிப்பார்த்தான். பார்த்து "அப்பா! அப்பா! செல்லப்பா! எங்கூட்லே சுட்டாங்களே, அந்த அதிர்ஸம் ஓட்டடையாட்டம் இருந்துது. இது பூபேலெ நண்ணுயிருக்குது" என்று சொல்லிக்கொண்டே "நான், போறேன்" என்று சுவடிக்கட்டை எடுத்து தோளில் மாட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். அதுமுதல் எனக்கு அவன்மேல் அதிக ஆசையும் இரக்கமும் உண்டாயிற்று.

இவன் சற்றுத்தணிச்சலாய் குள்ளமாய்இருப்பான். இவனுடைய புஜமும் தொடையும் கண்ட சதையும் கடைந்தெடுத்தாற்போல இருக்கும். மார்பு அகலமாய் எடுப்பாய் உளிகொண்டு செதுக்கினாற்போல இருக்கும். தலையில் குடுமி ஒரு அரையணா அவ்வளவுதான் இருக்கும். நெற்றி மூன்று விரற்கிடை அகலம் இருக்கும். அதில் ஒவ்வொரு விரல் அளவாக திருநீறு குழைத்துப் பூசியிருப்பான். காலணா அவ்வளவு சந்தனப்பொட்டு இட்டுக்கொண்டுஇருப்பான். இடுப்பில் பிட்டம் மாத்திரம் மறைய பிரிமணைபோலத் துணியைச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். இவனுடையகண் சற்று சிறிதாய் இருக்கும். எந்நேரமும் சிரித்த முகமாக இருப்பான். இவனுடைய முகத்தைப்பார்க்கும் போதே கள்ளங்கபடற்றவன் சூதுவாது தெரியாதவன் என்பது விளக்கமாக இருக்கும்.

அந்தப்பள்ளிக் கூடத்தில் அமாவாசை பௌர்ணமிக்கு இரண்டுநாள் விடுமுறை. விடுமுறைக்கு முன்னாள் சாயந்திரம் பிள்ளைகளை யெல்லாம் எதிரில் ஒரு மைதானத்தில் விளையாட விடுகிறது வழக்கம். குப்புசாமியுடன் யாராகிலும் ஓடப் பந்தயம் போட்டால் அவனுக்கு அதிக ஆநந்தம் உண்டாகும். ஒருகால் முன்னும் ஒருகால் பின்னும் தலை யெடுப்புமாக நின்று தொடையின்மேல் ஒரு தட்டு தட்டிக்கொண்டு ஒரு எகிர் எகிரி பைகோ மட்டம்போல பட பட பட படவென்று ஓடிப் பந்தயத்தை கெலித்து விடுவான். உப்புகந்தம் அடிக்கும்போது மாத்திரம் குள்ளனையால் குண்டுபெருச்சாளி போல் குறுக்கு நெடுக்குமாக ஓடி எப்படிப்பட்டவர்களையும் ஏய்த்து விடுவான். கோலியாடுவதில் அவனுக்கு அவ்வளவு ஆசையில்லை. அவன் பம்பரம் ஆடினால் பெரிய பம்பரம் கூட ஐந்து நிமிஷம் நின்றுகொண்டு தூங்குவதுபோல இருக்கும்.

ஒருநாள் இவனுடைய உபாத்தியாயராகிய குமாரசாமிபிள்ளை யென்பவர் இரண்டாவது சட்டம்பிள்ளைக்கு கொன்றைவேந்தன் உரைசொல்லும்போது, இவன்பக்கத்திலிருந்து பாடம் வரப்பண்ணிக்கொ

ண்டு இருந்தவன் உபாத்தியாயர் சொல்லுவதை உன்னிப்பாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். "எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும்" என்கிறவாக்கியம் முடிந்த உடனே உபாத்தியாயர் மற்ற பிள்ளைகளை "படிங்கடா, படிங்கடா" என்றுசொல்லிப் பிரம்பை ஓங்கிஓங்கித் தரையில் தட்டிவிட்டு, ஒரு சிட்டிகை மூக்குத்தூளை எடுத்து சரசரவென்று மூக்கில் போட்டுக்கொண்டு நன்றாய் கனைத்துவிட்டு "ஊம்! ஊம்! அப்புறம்" என்றார். உடனே அந்த பிள்ளை "ஏவாமக்கள் மூவாமருந்து" என்றான். அப்போது உபாத்தியாயர், "அடப்பா! அதற்கு அர்த்தம் தெரியுமா? கேள், தாய்தகப்பன் இன்னவேலையைச்செய் என்று வாய்திறந்து சொல்லிக்கட்டளையிடுவதற்கு முன்னதாகவே, அவர்கள் இன்னவேலையிடப்போகிறார்கள் என்கிற குறிப்பை அறிந்து அவர்களிஷ்டப்பட்ட வேலையைச்செய்து முடிக்கிற பிள்ளைகள் தம்முடைய தாய்தகப்பன்மாருக்கு தேவாமிர்தத்தைப் போல சிறந்தவர்கள் ஆவார்கள், என்று அர்த்தம். உங்களை உங்கள் தாயாராகட்டும் தகப்பனாராகட்டும் ஒரு வேலையிட்டால் மூஞ்சியைக்கோணலாக வைத்துக்கொண்டு செய்கிறீர்களே அப்படியெல்லாம் கூடாது. அவர்கள் சொன்னதுசொல்லுமுன்னே குறிப்பறிந்து செய்தால் அவர்களுக்கு நம்முடைய பிள்ளை நல்ல புத்திசாலி என்று சந்தோஷமுண்டாகும். அவர்களுக்குண்டாகிற சந்தோஷமே பிள்ளைகளுக்கு நன்மையை உண்டாக்கும், குறிப்பறிந்து செய்வது இன்னது என்பதை தெளியப்படுத்துகிறேன், கேள். உன்னுடைய தகப்பனார், 'அடே அப்பா மாடத்தில் சுருட்டு இருக்கிறது, எடுத்துவா' என்றால், நீ வெறும் சுருட்டை யாத்திரங்கொண்டு போய்க்கொடுத்தால், அவர் மறுபடியும் சுருட்டு பற்றவைக்க நெருப்புகொண்டுவா என்றுகேட்பாரல்லவா? ஆகையால் சுருட்டை எடுத்துக்கொண்டு போகிறபொழுதே நெருப்பையுங்கூட எடுத்துக்கொண்டுபோய் கொடுப்பது அவருக்கு எவ்வளவு சந்தோஷத்தைக்கொடுக்கும். அவர் 'அடே, குழந்தை, இராமாயணம் எடுத்துவா, நான் படிக்கப்போகிறேன்' என்றால், நீ வெறுமையாக இராமாயணத்தைமாத்திரம் கொண்டுபோனால் அவர் சற்றுப் பொறுத்து 'என்னடா, அடே எங்கிருக்கிறாய், பென்சில் எடுத்துவா' என்பார். நீ இராமாயணத்தைக் கொண்டுபோகும்போதே மூக்குக்கண்ணாடி, அகராதி, பென்சில், காகிதம் முதலானவைகளைக் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டால் அவருக்கு எவ்வளவு திருப்தியாக இருக்கும்." இதுவரையில் குப்புசாமி இதையெல்லாம் நன்றாய்க்கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்போது உபாத்தியாயர் மூக்கு சிந்தும்படி இடதுகை பக்கம் திரும்பினார். இதற்குள் இவன் பாடத்தின் மேல் கண்ணிருப்பவன் போலத்தலையைக் குனிந்துகொண்டான். ஆனால் உபாத்தியாயர் சொன்னதெல்லாம் நன்றாக நினைவில் இருந்தது.

அன்றிரவில் குப்புசாமி சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அவனுடைய தகப்பன் தன் பெண்டாட்டியிடத்தில் "அடியே! அந்த குப்பத்திலிருக்கிற குப்பாத்தைமூலி நமக்கு நாலும் மறக்காநெல்கொடுக்கணுமே நம்ப பையனைநாளைக்கி அனுப்பலாமா என்ன?" என்றுசொல்ல. அவளும் "அப்படிதான் செய்அய்யா" என்று சொன்னாள். அதைக்கேட்டிருந்தகுப்புசாமி "சரி, சரி, நம்ப வாத்தியார் பகல் சொன்னாரே, அப்படி நாளைக்கு பொழுது வெடிஞ்சபிற்பாடு அண்ணு சொல்றத்துக்கு முன்னே நான்போய் நெல்லெ வாங்கினுவந்துட்டா எம்மாத்திரம்சந்தோஷப்படுவாங்கோ" என்று நினைத்துக்கொண்டு தூங்கிவிட்டான்.

நாலாஞ் சாமத்தில் கோழிகூவினதைக்கேட்டு எழுந்து சந்தடி செய்யாமல் கதவைத்திறந்துகொண்டு போய்விட்டான். பொழுதுவிடிந்தபிறகு தகப்பனும் தாயும் பையனை அனுப்பலாமென்று "அடாப்பேன்! அடே கொயந்தே! அடகண்ணு? அடேநயினா!" என்றுகூவினார்கள். அப்புறம்தகப்பன் தோட்டமெல்லாம் அலைந்து தேடித்திரிந்தான். தாயானவள் தெருவிலும் தலைக்கடையிலும் பாயின் கீழிலும் கதவின் சந்திலும் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். அண்டை யயல் வீட்டுக்காரப் பிள்ளைகள் "நாங்கள் பார்க்கவில்லையே! எங்கே போய்விட்டான்? இதென்ன மாயமாயிருக்கிறதே" என்றார்கள். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து பிள்ளைகளும் அவனை "ஏன் வரவில்லை" என்று தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள். இதற்குள் தாயானவள் "ஐயொ! மவனே! எங்கடா பூட்டே" "ஐயையோ! ஐயோ! ஐயொ!" என்று மார்பில் அடித்துக்கொண்டும், மூக்கைப் பிடுங்கி போட்டுக்கொண்டும், கண்ணைத்துடைத்துக்கொண்டும் இருந்தாள். அப்புறம் இந்த குப்புசாமி தலையில் மூட்டையையெடுத்துக்கொண்டுவந்து முளைத்தான். தாயானவள் "என்னடா எங்கே போனே எங்கண்ணே! இப்படி வா, ஒரு முத்தி கொடுக்கிறேன்" என்று சேர்த்தணைத்து ஒருமுத்தங்கொடுத்தாள். இதற்குள் தகப்பனும் வந்து சேர்ந்தான். இருவரும் சங்கதி என்னவென்றுகேட்க குப்புசாமி "இல்லெ அண்ணு! நேத்து வாத்தியார் 'ஏவாமக்கள் மூவாமருந்து என்றத்தெ ஒருபையனுக்கு சொல்லி குடுத்தார். நான் வாத்தியார் சொன்னபடி செய்சேன்" என்றான். இதைக்கேட்டு எல்லாரும் சிரித்தார்கள். எனக்கு அதை இப்போது நினைத்துக்கொண்டால் கூட அடங்காத சிரிப்பு வருகிறது. நல்லது நேரமாகிறது போய் பழையது சாப்பிடுங்கள்.

கிழவன்.

நேசர்களே சற்றுப்பொறுங்கள். நமது கல்வாய் நேசர் மாயாண்டிக்கு கல்வியைப்பற்றி ஒரு சிறுகடிதம் எழுதியிருக்கிறார்.—அவர் அப்பர்ப்ரைமெரி பாடசாலை நாலாவது வகுப்பில் வாசிப்பதாகத் தெரிவித்தும் தான் மகாமேதாவிபோல் நமக்கெல்லாம் புத்திசொல்லி கடிதம் எழுதியிருப்பதைப்பார்த்தால்நீங்களெல்லாரும் வாயை மூடிக்கொண்டு உள்ளுக்குள் சிரிப்பீர்கள் • என்பதைப்பற்றி நான் சந்தேகிக்கவில்லை. ஆனால் அவர் எழுதியிருப்பது ஒன்றும் புதிதில்லையென்று நீங்களே காண்பீர்கள். அவர் உபாத்தியாயர் சொல்வதைக்கருத்தாய்க் கேட்டு மனதில்பதியவைத்து வாசித்துவரும் ஓர்நல்லமாணாக்கர்என்று எனக்குத்தோன்றுகின்றது. அவர் தனக்குப்போதிக்கப்பட்ட நீதிகளையே தன்னையொத்த மற்றப்பிள்ளைளுக்குத் தனக்குத் தெரிந்த மட்டில்போதிக்கஎத்தனிக்கிறார். அவர் நமது பக்கத்துக்கெழுத வேண்டுமென்கிற நல்ல எண்ணத்தோடு ஏதோ அவருக்குத்தெரிந்ததை யெழுதிவருகிறாராதலால். அவரை நாம் பரிகாசம் செய்து அடக்குவது சரியல்ல. உங்களில் யாராவது அவர் எழுதியதைவிட நல்லதாகவும் சுயமான தாகவும் எழுதினால் அதைப்பார்த்துக்கொண்டு அவரும் மேலெழுத முயற்சிப்பார். அது சிறுவர்கள் விர்த்தியடைவதற்கு வழியாம். அதைவிட்டு காரியத்தில் ஒன்றுமாகாமல் கட்டின வீட்டிற்குப் பழுது சொல்லிச்சிரிப்போர் வீணர்களென்றே மதிக்கப்படுவார்கள். ஆகையால் அவர் எழுதினதைக்கண்டு பரிகாசம் செய்யப்பாராமல் அதைவிட நன்றாகவும் சுயமாகவும் நீங்களே யெழுதக்கூடுமோவென்று தனியாக யோசியுங்கள்.

கல்வி.

நேயர்களே! கல்வியிலே தேறவேண்டுமோனால், இடை விடாமல் படித்து வரவேண்டும். ஒரு நாள் சுறுசுறுப்பாயும் ஒருநாள் சோம்பலாயும் இருந்தால் கல்வியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் விருத்தியாக மாட்டோம். அன்றியும், ஒருவர்க்கொருவர் கணக்கிலும், வாசிப்பிலும் நான்மேலே போனேன், நான் மேலேபோனேனென்றும், படிப்பு வெகுசுலபமாய் வருகிறதே! நாம் ஏன் இரவும்பகலும் ஓயாமல் படிக்க வேண்டுமென்றும் கர்வங்கொண்டால் இருக்கிற கல்வியும் போய்விடும்.—திருஷ்டாந்தம்;

ஓர் ஆமை ஒருமுயலுடனே, இங்கே யிருந்து இன்ன இடத்திற்கு நம்மிருவரில் யார் முன்னே ஓடி மறுபடி இந்த இடத்தில் சேர்வார்கள் பார்ப்போமென்று பந்தயம் போட்டுக்கொண்டது. முயலோ! முதலில் அதிக வேகமாக ஓடித் திரும்பிப் பார்க்கையில், ஆமை வெகுதூரத்தில் மெதுவாக வரக்கண்டு ஆ! ஆ! இந்த ஆமை நம்மிடத்தில் எப்படி பந்தயம் போட்டது என்று அலட்சியஞ் செய்தும், நாம் இங்கே சற்று இளைப்பாரலாம், ஆமை கிட்ட வந்தவுடனே ஒரு நிமிஷத்தில் ஓடி விடலாமென்றும், பலவாறாகநினைத்து, சற்றுஓடுவதும், இளைப்பாறுவதும் மரநிழலில் உறங்குவதும், துள்ளித்துள்ளித், தாத்தெய்: நான் கெலிப்பேன்!! தக்கத்தெய், நான் கெலிப்பேன்!!! என்று தத்திவிழுந்து கடைசியில் ஒரு மர நிழலில் தூங்கி விட்டது ஆமையோ! எங்கும் நில்லாமல் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து, முன் சொன்ன இடத்தில் வந்து சேர்ந்து பந்தயத்தைக் கெலித்தது. பார்த்திர்களா! முயலைப்போல் கல்வி விஷயத்தில் கர்வங்கொண்டோமானால் ஒருக்காலும் கல்வியில் விருத்தியாக மாட்டோம். ஒருவன் படிப்பில் மட்டியாகவிருந்தாலும்அவன் நாள்தோறும்தவறாமல் தைரியத்துடன் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப்படித்துவருவானானால், எப்படியும் அவன் கல்வியைப் பெறுவான். தன்னைக் கெட்டிக்காரனென்று நினைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு வேளை படித்து வருபவன் ஒருபோதும் நன்மையடைய மாட்டான். ஆகையால் பிள்ளைகளே நாம் கல்வியைக் கனம்பண்ணி கற்றுக்கொண்டு கடவுளை சதாபஜனை செய்து அவர் கருணாகடாட்சம் பெறுவோமாக. சுபமஸ்து.

கல்வாய் அப்பர்ப்ரைமெரி பாடசாலை, 4-வது வகுப்பு 3-11-92.	உங்கள் அன்புள்ள முத்துவர்ம அரங்கசாமி நாயகர்.

இந்தவிசை நமது தூட்டிய்ண்ணா நம் சபைக்கு வரவில்லை. அவருக்கு இது பரீக்ஷைகாலமாதலால் வர ஒழியவில்லையாம். இந்தக் காலத்தில் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஒரு பரீக்ஷை தேறவேண்டியதாயிருக்கிறது. சர்க்காரில் தோட்டிவேலை ஒன்றைத் தவிர மற்றதற்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பரீக்ஷை தேறவேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். காவல்காரன் வேலைக்குக்கூட பரீக்ஷை தேறவேண்டுமென்றிருக்கையில், எடுத்ததற்கெல்லாம் மகா மருந்தாக விருக்கும் இப் 'பரீக்ஷை' காலத்தில் அதோடு சம்பந்தப்பட்டவர்கள் யாருக்குத்தான் ஊன்உறக்கம் பிடிக்கும். பரீக்ஷைக்குழைத்துப் பிழைத்துவந்தால் நமது தூட்டியண்ணா அடுத்தவிசைநம்மோடு கூடிக் குலாவ வராதிரார். பரீக்ஷையில் அவருக்கு நல்ல பலன் கிடைக்க வேண்டுமென்று மாயாண்டிகோருவதுபோல் நீங்களும் கோருவீர்களென்று நம்புகிறேன்.

உங்கள் அன்புள்ள,
மாயாண்டி.

விசேஷக்குறிப்புகள்.

இராஜப் பிரதிநிதி விஜயம். கனம் பொருந்திய இராஜப் பிரதிநிதி யவர்கள் அவர் பெருமாட்டியோடும் புத்திரரோடும் இந்தமாச முதலில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்யப் புறப்பட்டு ஐதிராபாக்கம், மைசூர் இராஜ்ஜியங்களை விஜயம் செய்துகொண்டு இந்த மாசம் 24வ சென்னைவந்து சேர்ந்தார். அவர் இங்கே ஒருவாரம் தங்கியிருந்து இங்குள்ள பல முக்கிய ஸ்தாபனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு நாளது மீ 29வ மத்தியானம் கிளைவ் என்னும் கப்பலிலேறிக் கல்கத்தாவுக்குச் சென்றார். அவர் இங்கிருந்தபொழுது இந்நகரிலும், இராஜதானியிலுமுள்ள பல சபைகள் சங்கங்கள் அவருக்கு நல்வரவுகூறி வந்தனோபசாரப் பத்திரங்கள் வாசித்தளித்தார்கள். அப்பத்திரங்களில் அவரவர்களுக்கு முக்கியமாகத் தோன்றிய பல பொதுவிஷயங்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்துச் சில நன்மைகளும் செய்யக் கோரிக்கொண்டார்கள். அவரை யிப்படிபலவிஷயங்கள் கோரிக்கொண்டும்விசேஷமாக ஒன்றும்செய்வதாக வாக்களிக்கவில்லை. பெஸ்வாடாவிலிருந்து சென்னைக்கு ரயில்போட வேண்டுமென்று பலரும் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இந்தியாகவர்மெண்டார் கையில் பணமின்றி வருத்தப்படும் இக்காலத்தில் அந்த ரயில்போட அவர்களால் ஆகாதென்று சொல்லிவிட்டார். சென்னை முனிசிபாலிடியார் தாங்கள் வருஷா வருஷம் கவர்ன்மெண்டுக்குக் கட்டும் 50,000 ரூபாய் பகுதியைத் தள்ளிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்கும், திரவியச்செலவு நேரிடும் மற்ற எந்தக் கோரிக்கைக்கும் இராஜப்பிரதிநிதி யவர்கள் இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் செலவுக்கு வேண்டிய பணமின்றி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது பண சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தில் ஒருதவியும் செய்ய அவர்களா லாகாதென்றே சொல்லிவந்தார். சட்ட நிரூபண சபைகள் சீர்திருத்த விஷயமாக அவர் பேசிய சில வார்த்தைகளால் சென்னை முனிசிபாலிடியார்க்கு இவ்விராஜதானிசட்ட நிரூபண சபைக்கு அதிகப்படி மெம்பரொருவர் நியமிக்கும் அதிகாரம் கிடைக்குமென்று தெரியவந்தது. ஐரோப்பிய வர்த்தகசங்கத்தார், ஐரோப்பிய தோட்டக்காரர்கள் முதலான இவர்களுக்கும் அவரவர்கள் சமுகத்துக்கு ஒரு பிரதிநிதி யனுப்பும் பாத்தியம் கொடுக்கப் படலாமென்று தெரியவந்தது. மற்றப்படி சட்டநிரூபண சபை சீர்திருத்த விஷயமாய்க் கவர்ன்மெண்டார் என்ன ஏற்பாடுகள் செய்யப் போகிறார்களென்று விவரம் தெரிய இராஜப்பிரதிநிதி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இன்னும் அனேகவிஷயங்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வந்ததில் விசேஷமாகக் கவனிக்கத்தக்கது ஒன்றுமில்லை.

கௌரதாப்பட்ட சின்னங்கள். கனம் பொருந்திய இராஜப் பிரதிநிதி யவர்கள் சென்னையிலிருக்கையில் இந்நகரில் சில கால முன் கௌரதாப்பட்டமளிக்கப்பெற்ற மூவர்க்கு அவர்களுக்குரிய கௌரதாப்பட்ட சின்னங்களை யளித்துப் பட்டஞ் சூட்ட ஒரு தர்பார் கூவத்துக்கொண்டார். நாளது மீ 25வ வெள்ளிக்கிழமை இராத்திரி 10½-மணிக்கு சென்னை கவர்ன்மெண்டு தோட்டத்திலுள்ள 'பாங்குவெட்டிங்ஹாலில்' வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட இந்த தர்பாரில் மேன்மை தங்கிய விஜயநகரம் மஹாராஜா அவர்கள் ஜி. ஸி. ஐ. இ. என்னும் கௌரதாப்பட்ட சின்னமளிக்கப்பெற்று அப்பட்டம் சூட்டப் பெற்றார். கனம் மிஸ்டர் எச். இ. ஸ்டோக்ஸ் அவர்கள் கே. ஸி. எஸ். ஐ. பட்ட சின்ன மளிக்கப்பெற்று அப்பட்டஞ் சூட்டப்பெற்றார். கனம் பொருந்திய மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் முத்துசாமி அய்யர் அவர்கள் கே. ஸி. ஐ. இ. பட்டம் சூட்டப்பெற்றார்.

ராஜா, சர். இராமசாமி முதலியார் விருந்து. இராஜப் பிரதிநிதி யவர்கள் சென்னைக்குவந்த அன்றுசாயந்திரமே நமதுநகரவாசியும்நன் கொடை வள்ளலுமாகிய ராஜா. சர். சவலை இராமசாமிமுதலியார் அவர்கள் இராஜப்பிரதிநிதியவர்களையும்அவர்பெருமாட்டியையும்தம்மில்லத்துக்கழைத்துப்பெருவிருந்துசெய்து அவர்களைமகிழ்வித்துச் சந்தோஷிப்பித்தார். இத்தேசத்தில் இராஜ ஸ்தானத்தை வகித்தவரான இராஜப் பிரதிநிதி யவர்கள் ராஜா. சர். சவலை இராமசாமி முதலியார் அவர்களுடைய விருந்தை யேற்றுக்கொண்டு அவர் இல்லத்துக்கு வந்து அவரால் உபசரிக்கப் படச்சம்மதித்தது நமதுநகரவாசிக்கு எண்ணரும்பெருமையே. இராஜப்பிரதிநிதியவர்கள் சாதாரணமான ஒரு நகரவாசி வீட்டில் விருந்துண்ண இசைந்தது இதுவே முதல்தடவை. அச்சமயம், கனம்பொருந்திய கவர்னர், சேனாதிபதி, அவர்கள் பெருமாட்டிகள், ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜிகள் மற்றுமுள்ள ராஜாக்கள், மஹா ராஜாக்கள் முதலானவர்கள் எல்லாரும் அவ் விருந்துக் கழைக்கப்பட்டு வந்திருந்தார்கள். இவ்விருந்து வேடிக்கைசெய்ய நமது ராஜா அவர்கள் 30,000 ரூபாய்க்குமேல் செலவிட்டாரென்று அறிகிறோம். அப்படி யானால் அவர் செய்த விருந்து வேடிக்கைகளின் விமரிசையைப்பற்றி நாம் விவரித்தெழுதவும் வேண்டுமோ.